

David – Om dupa inima lui Dumnezeu

Gânduri extrase din Comentarii Biblice pe diverse cărți ale Scripturii

DAVID – marchează *APOGEUL* planului lui Dumnezeu din vechime. Prin David Domnul împlinește promisiunea făcută lui AVRAAM. Prin David, Domnul dă urmașilor lui Avraam țara promisă și prin DAVID Domnul revelează Templul și duce pe Israel în epoca de aur a lui Solomon. Dar David și nu Solomon marchează apogeul. Solomon nu face decât să culeagă din roadele lui David și apoi prin căderea sa spirituală să tragă cu el și pe Israel de la apogeul atins prin David. DAVID marchează apogeul istoriei lui Israel din vechime și împlinirea dimensiunii pământești a promisiunii făcute lui Avraam (vezi Genesa 15).

.....

Creșterea în maturitate se poate face doar în TIMP îndelungat. Chiar dacă ești cu toată inima dată Domnului, e nevoie de TIMP. Rodirea este prin definiție un PROCES LENT în care e nevoie de răbdare. Practic Dumnezeu ne preschimbă ființa interioară. Cât de complexă trebuie să fie această preschimbare? E normal să fie ceva lent și să fie nevoie de răbdare din partea TUTUROR. David avea o credință și disponibilitate de schimbare fantastică, și cu toate acestea formarea sa pentru lucrare a durat mai bine de 10 ani. Și nu în ultimul rând testul încercărilor. Situațiile de criză scot la iveală ce este ascuns în lăuntru nostru. El ne arată și cât am crescut dar și UNDE mai avem de crescut. Cu cât crești mai mult cu atât ai parte de încercări mai mari, cu atât poți duce mai mult.

(Extras din Evanghelia după Matei)

.....

La fel ca la Iosif, la David Domnul ne detaliază procesul formării, pregătiri lui pentru lucrare. De fapt, David este personajul biblic, la care Domnul detaliază cel mai mult procesul formării sale. și despre david am vorbit mult în comentariile noastre. Vom evidenția doar câteva aspecte. David și Goliat. David este tânăr, poate vreo 16-17 ani, și se luptă cu Goliat. David nu se încrede în sine ci în Domnul. David nu face lucru acela spre gloria sa ci spre gloria Domnului. Puterea Domnul se revarsă în slăbiciunea și credința tânărului David. Deci putem spune că David era smerit, căci altfel Domnul nu ar fi fost cu el. David se vede mic în ochii săi și Domnul își poate manifesta prin el puterea. David experimenta puterea harului în slăbiciune. Cu toate acestea, Domnul spune: totuși David nu este pregătit să fie împărat. El său trebuie zdrobit, zdrobit până la capăt. Totuși văd în ele multe și subtile dimensiuni ale mândriei care i-ar putea fi fatale dacă L-aș înălța ca împărat. Deci punctul zero a fost experimentat de David în lupta cu Goliat. Dar aprofundarea, cufundarea crescândă în punctul zero înseamnă altceva. Și înseamnă un proces lung, și la tânărul smerit David acest proces a durat până la 30 de ani. Și nu a fost ușor. Și am comentat că peste 11 ani a fost prigonit de Saul ca ultimul tâlhar, ca ultimul

păcătos. Și în fața presiunii David își atinge LIMITA. și la 28 de ani părăsește șara promisă și intră într-un joc periculos cu Filistenii, și urmează apoi evenimentul de la Țiclag, când David este dezbrăcat de propriile merite, și când și oamenii din jurul lui sunt împotriva lui. David nu a mai experimentat un astfel de moment de disperare când TOȚI și TOTUL era împotriva lui. și când nici propria neprihănire nu îl mai ajută. Și atunci s-a întrebat: Domnul poate? Domnul vrea? Și ancorându-se cu toată credința în puterea și mila lui Dumnezeu, s-a avântat înainte și Domnul l-a izbăvit din acel mare necaz. Și după acest eveniment curățirea lui David se produce profund, și Domnul consideră că el e pregătit să fie împărat. David se vedea mic în ochii lui și înainte de lupta cu Goliat. Dar dezghețarea de sine s-a produs doar după acei mulți ani de eprigoană și întuneric. CURĂȚIREA DE SINE se face DOAR ÎN TIMP și doar prin multă suferință și mult situația de crize, și nenumărate contexte LIMITĂ. Și din acest proces fac parte și falimentele și greșelile. Ele nu sunt de dorit, dar fac parte. Și dacă au făcut parte din viața lui Avraam, lui Iov, lui Moise, lui David, lui Petru, vor face parte din viața noastră. Căci și noi suntem ca ei: țărână păcătoasă, purtând în noi aceeași hidoșenie a mândrie, și aceleași limite ale țărânilor. Fiecare din acești oameni și-a atins LIMITA și a gafat. Avraam și-a atins LIMITA și a luat-o pe Agar și apoi și-a atins limita și a dat-o pe Sara de nevastă lui Abimelec. IOV și-a atins limita și a început să poarte o ceartă cu Dumnezeu. Moise a gafat omorând pe Egiptean. David și-a atins LIMITA răbdării și a părăsit șara promisă și s-a dus la Filistenii. Petru s-a lepădat de Domnul. Atingerea LIMITEI noastre umane face parte din procesul vindecării noastre de mândrie. Vrem nu vrem, suntem, bolnavi de mândrie. Și anumite forme de mândrie limitează puterea Domnului în noi. Dar noi nu vedem acest lucru. și se pare că adesea singurul mod de a vedea acest lucru este trecerea printr-un context MAI MARE decât noi în care SĂ NE ATINGEM LIMITELE, în care să gafăm, dar în care să descoperim acea formă de mândrie care împiedică puterea lui Dumnezeu să ne ajute să depășim acea LIMITĂ. Deci să nu ne speriem de contextele în care ne sunt atinse limitele. Să nu ne speriem nici de gafele pe care le vom face. Dar să aștetăm lumina de sus, să lăsăm să iasă la iveală ce trebuia curățit și să acceptăm vindecare. Oare Domnul nu putea aborda altfel vindecarea lui IOV. Oare nu putea să îi spună: Știi ceva Iov, înlăuntrul tău e formă subtilă de mândrie. Recunoaște-o și pocăiește-te! și Iov să recunoască și să fie vindecat fără să mai treacă prin acel șir de încercări. Dar IOV NU AR FI PUTUT SĂ VADĂ ALTFEL acel lucru din adâncul lui decât în mijlocul unui context în care să își atingă limitele. Și după ce ajungi ca Iov în punctul zero, te întrebi: e atât de clar! Oare de ce nu am văzut de mai de mult? Răspunsul însă e cert: nu se putea mai devreme! Traseul lungului labirint plin de suferințe și presărat de eșecurile noastre, e singura CALE. Nu este alta. Eșecurile sunt ale noastre și trebuie să ni le asumăm, și să ne pocăim de ele. Ele însă reprezintă o normalitate în procesul formării noastre. o normalitate izvorâtă din realitatea a ceea ce suntem și ce am devenit noi prin păcatele noastre. Dacă în procesul formării sale un OM ar fi impecabil, oare ce am face cu adevărul spus de Bibli despre realitatea hidoasă și înșelătoare a fiecărui om? Da, avem personaje ca Iosif în care nu ni se prezintă astfel de eșecuri. Dar dacă ele nu sunt menționate, înseamnă oare că nu au fost? Nu, căci nu este nici un om care să poată face binele. Și în acceptarea acestui adevăr eșecurile noastre își au rolul lor. Și să nu uităm ca DAVID este

principalul model propus de Vechiul testament și la el se detaliază procesul formării, deci acolo trebuie să căutăm principiile formării. La Iosif avem doar câteva capitole. La David avem o carte întreagă. Dacă am putea de la început să ne cufundăm în punctul zero, am putea evita multe limite și multe eșecuri. Dar se pare că nu se poate ajunge acolo. Căci toți suntem încăpățânași, căci toți suntem bolnavi de mândrie, căci toți repetăm PĂCATUL MÎNDRIEI și refuzăm să credem cu adevărat adevărul Domnului despre noi și despre Sine. Dacă l-am crede de la început cu adevărat ar fi minunat. Dar toți îl repsingem și îl repingem în mod repetat. și de aici apar căderile și limitele dar care ne pot duce la vindecare.

Am pomenit și de căderea cu Bat-Şeba. Aparent este inexplicabilă. David iubea pe Domnul. David nu era un obsedat sexual. David avea multe neveste și o viață împlinită pe pământ. Dar cum am spus, David a părăsit ground zero și și-a permis să se relaxeze în luptă, și i-a fost fatal. David nua cedat în cei peste 11 ani de prigoană din partea lui Saul, dar a cedat în mijlocul succesului și al păcii. Se pare că starea de bine rămâne o provocare mai mare decât starea de presiune directă. Cu toate acestea, Pavel spune că să deprinsă să trăiască și în lipsă și în belșug. Și apoi adaugă: Pot totul în Hristos care mă întărește. Puterea lui Dumnezeu ne poate ajuta să gestionăm nu doar situațiile de criză ci și cele de succes și de belșug. Problema este că în situația de criză căutăm cu disperera puterea lui Dumnezeu, iar în situația de succes și belșug, o căutăm MAI PUȚIN. Dar războiul spiritual e la fel de real, și starea de belșug este o provocare la fel de mare ca starea de lipsă. De aceea avem LA FEL DE MULT nevoie de puterea lui Dumnezeu în ambele situații. Ferice de cine crede aceste lucruri, și caute cu dispreț puterea lui Dumnezeu și în situația de succes. Ferice de cel care a înțeles cât de periculoasă este o dătare de pace și succes. Ferice de cine a înțeles că NU POATE gestiona binele, și că are nevoie disperată de Domnul în situația de succes, pentru a rămâne smerit, pentru a rămâne vigilent în luptă, pentru a învinge ispita mândriei.

(Extras din 2 Corinteni)

- **Tipare profetice: Isus vs. David**

David domnește 40 de ani peste Israel. Dar este răpus de cel rău prin adulter și crimă. Isus este ispitit 40 de zile în pustie și trece testul perfect. El rezistă ispitei oricărui adulter spiritual sau fizic. De fapt, Hristos al doilea Adam, ridică ocară de peste toți fiii lui Adam și este TARE și LOIAL acolo unde toți ceilalți au falimentat. El ridică ocară deasupra lui Moise, David, Ilie, Iosua, Iosif, Avraam și deasupra tuturor sfinților și oamenilor care, ca Adam de altădată, s-au lăsat amăgiți de Șarpe! Isus este Mesia, singurul Mesia!

David, la 30 de ani înainte să intre în lucrarea PUBLICĂ a avut parte de un test special: testul de la Țiclag. Am comentat cu alte ocazii cât de greu a fost acest TEST. David l-a luat încrezându-se în Domnul și apoi a intrat în lucrarea publică. Oamenii Domnului sunt testați mai întâi în ASCUNS înainte de a fi chemați în lucrarea publică. Domnul vrea să se asigure că ei sunt pregătiți pentru lucrarea publică și îi testează mai întâi în ascuns ca să se asigure că nu vor face

Numele Său de ocară în public. Testul este un test al VREDNICIEI dar și un test formativ. Pe de o parte, acei oameni sunt cântăriți să se vadă dacă sunt vrednici/pregătiți să intre în lucrarea publică. Pe de altă parte, acel TEST îi formează, modelează pentru lucrarea publică.

Domnul secerișului POATE și VREA să ridice noi lucrători. Rugăciunile lui Samuel au avut probabil, un rol esențial în ridicarea lui David în istorie și apoi ca lider spiritual. Există niște legități spirituale ce au în vedere ridicarea de noi lideri în poporul lui Dumnezeu. Cum se împacă această legitate cu libertatea omului de a alege? În cele din urmă, am putea spune că, dacă există în popor oameni care aleg să îl iubească pe Domnul, ei oricum se vor ridica ca lucrători în poporul Său, iar dacă nu sunt astfel de oameni, oricum nu se vor ridica. Am învățat limita autorității lui Isus: El nu FORȚEAZĂ omul. Ca cineva să se ridice ca lucrător, e nevoie să aleagă în mod constant să se încreadă în Domnul și să parcurgă procesul formării până la capăt. E alegerea lui în cele din urmă. Dacă nici Isus nu a putut face ca Gadarenii să Îl primească, cum poate face rugăciunea mea ca un om să accepte formarea dificilă ca lucrător? Care este taina? De ce Isus ne încurajează să ne rugăm pentru acest lucru? Ce legătură să fie între rugăciune și ridicarea de noi lucrători? Revin la Samuel și David. Samuel era un om al rugăciunii. Rugăciunea sa a dus la o trezire a poporului. Apoi Saul a devenit împărat. Samuel se ruga constant pentru Saul, și a continuat mulți ani, chiar după ce a fost lepădat. Și cred că Dumnezeu răspunde rugăciunii lui Samuel pentru Saul, Unsul Domnului. Dar nu așa cum s-a așteptat el. Domnul îi răspunde ridicând un ALT UNS, și anume pe DAVID, și apoi îl trimite pe Samuel să îl ungă pe David ca împărat. Și în mod cert, Samuel care s-a rugat așa de mult pentru Saul, devine susținătorul numărul unu în rugăciune al lui David. Și îl și susține pe David în momentul cheie când începe prigoana lui Saul asupra lui David. David nu e singur în prigoană. Samuel îl sprijinește în rugăciune până moare. Nu cred că greșim dacă îndrăznim să afirmăm că:

- Rugăciunile lui Samuel au avut un rol important pentru trimiterea în istorie a lui David.
- Rugăciunile lui Samuel au avut un rol-cheie pentru protecția spirituală din timpul formării lui David ca împărat/lucrător!

.....

Legalistul înlocuiește trăirea cu Dumnezeu în diferitele contexte ale vieții și schimbarea lăuntrică după chipul Domnului cu un set de reguli clare, exterioare și ACCESIBILE voinței umane. De asemenea, legalistul exaltează partea ceremonială a Legii și neglijează absolutele morale ale Legii, esențele divine ale poruncilor.

Mântuiroul le explică mai întâi prin exemplul lui David, că legea ceremonială nu este sfântă în sine. Ea este compusă din simboluri, din simblourile unor realități spirituale. Ea trimite către niște valori absolute, și de aceea este sfântă. Ea nu este sfântă în sine, ci este sfântă din pricina valorilor absolute pe care le indică, din pricina semnificațiilor pe care le poartă. Pe de altă parte, absolutele morale ale Legii sunt sfinte în sine. Dragostea, mila, dreptatea sunt valori în sine căci

derivă din însăși caracterul lui Dumnezeu. Legea ceremonială este sfântă tocmai pentru că trimite către aceste absolute divine: sfințenia, mila, îndurarea, dreptatea lui Dumnezeu. Pentru a facilita această distincție, Dumnezeu a lăsat multe exemple în Vechiul Testament în care legea ceremonială a fost schimbată sau încălcată de oameni evlavioși fără ca Dumnezeu să-i pedepsească. Aceste schimbări și încălcări ale Legii ceremoniale erau menite să le arate că Legea ceremonială nu este sfântă în sine, ci că trimite către niște absolute divine care sunt mai importante. Legea ceremonială deci trebuie să conducă inima evreului către aceste semnificații și absolute divine. Pe de altă parte, Dumnezeu nu tolerează niciodată încălcarea dreptății, a milei, a sfințeniei. Sunt multe exemple în Vechiul Testament. Mântuitorul face aici referire la David. David, Unsul Domnului, fugea de Saul. Viața îi era în pericol. Trece pe la cetatea preoțească Nob. Acolo era doar pâine sfințită. David și oamenii care erau cu el aveau nevoie să mănânce repede ceva și să își continue fuga de furia lui Saul. Era o situație critică, de viață și de moarte. Pe un taler era viața Unsului Domnului și a oamenilor care erau cu el, iar pe alt taler pâinea sfințită din care aveau voie să mănânce doar preoții. Cu câteva capitole mai înainte de acest tablou din 1 Samuel, Saul este lepădat pentru că aduce el jertfa în locul lui Samuel; Saul este lepădat pentru această încălcare a legii ceremoniale. David, într-o situație critică, alege să calce și el legea ceremonială, dar Dumnezeu nu-i reproșează ceva și nici nu-l leapădă. De ce Saul este lepădat, iar David laudat de însuși Mântuitorul pentru discernământul său spiritual? Diferența este majoră. Saul încalcă legea ceremonială tocmai pentru că o vede ca pe ceva în sine, și nu ca pe o trimitere către niște valori superioare. Saul credea că fără aducerea jertfei nu vor putea căpăta izbânda. El se raporta idolatru la Legea ceremonială și acțiunea sa este motivată de neîncrederea sa în Domnul. De asemenea, Samuel, preotul nu i-a dat voie să aducă jertfa. David însă încalcă legea ceremonială tocmai pentru că înțelege că sunt niște valori superioare ei. El înțelege că atunci când prescripțiile legii ceremoniale intră în contradicție cu valorile divine spre care arată, trebuie alese aceste valori în detrimentul legii ceremoniale. Iar în contextul lui David preotul este de acord ca el să mănânce din pâinile sfințite. Decizia lui David izvorăște dintr-o profundă cunoaștere a lui Dumnezeu, iar decizia lui Saul dintr-o raportare idolatră la Domnul. David pare să aibe același comportament și în contextul legii morale. El vede în spatele prescripțiilor morale niște absolute divine. Astfel, el se lasă ghidat de aceste absolute divine în fiecare context și ia decizii șocante care par să sfideze atât prescripțiile punctuale ale legii ceremoniale cât și cele ale legii morale. De exemplu David în nenumărate rânduri rostește neadevăruri pentru a-și scăpa viața. Noi am spune că minte. Dar el a înțeles ce înseamnă a minți din perspectiva lui Dumnezeu, și a înțeles că într-un context de război înșelarea vrăjmașului face parte din regulile jocului. David este un expert în a-și înșela și în a-și induce în eroare adversarii. David nu are muștrări de conștiință, și nici Dumnezeu nu-i reproșează ceva la acest capitol. David nu se raportează în spirit legalist la legea lui Dumnezeu. El caută spiritul Legii, valorile din spatele Legii, și le aplică în fiecare context în parte. David cruță pe Saul dar taie în bucăți pe cel care se laudă că l-a ucis pe Saul. David înțelege că pâinile nu sunt sfinte în sine, și că VIAȚA unor Oameni este o valoare imensă, mai importantă decât un simbol din legea ceremonială.

Deși obiecția lor este absurdă și izvorăște dintr-o inimă vicleană, Mântuitorul răspunde obiecției lor cu argumente copleșitoare. El le creează un cadru general prin exemplul din viața lui David, cel care îl prefigura pe Mesia. În acest cadru general se arată clar că valorile divine sunt mai presus de ritualurile de la Templu. Apoi, Isus aplică acest principiu general situației particulare legate de Sabat. Și o face citând din Lege. Acest principiu din viața lui David era validat de Lege și era validat chiar cu privire la Sabat. Apoi Mântuitorul le dă un citat din Scriptură în care Dumnezeu Însuși afirmă EXPLICIT principul pus în discuție de Mântuitorul. De asemenea, Isus le aduce aminte că Sabatul are un Domn, că Domnul este mai mare decât Sabatul. Și nu în cele din urmă, în baza evidențelor copleșitoare ale mărturiei Sale, El se identifică cu acel Domn care este fiul lui David și care este mai mare decât Templul Însuși! Mântuitorul deci nu răbufnește în fața obiecției absurde a Fariseilor. El îi tratează ca bolnavi și se apleacă să le vindece boala cu răbdare, dar în același timp cu demnitate și fermitate.

Paralela cu cap.11-12 din Matei este evidentă! Hristos Isus, fiul lui David, cheamă pe cei din generația Sa în a intra în ODIHNA LUI DUMNEZEU! (11:28-30), dar și atrage atenția asupra pericolului păcatului cu voia celor din timpul Său care calcă în picioare chemarea lui Dumnezeu (12:31-32)! Și la fel cum David a fost un model pentru cei din generația cu privire la ce înseamnă a intra în odihna lui Dumnezeu, la fel și Isus, fiul lui David, devine un astfel de model pentru cei din vremea lui. Psalmii davidici sunt dovada faptului că David, deși prigonit de Saul, pășea cu încredere în odihna lui Dumnezeu. În ciuda prigonirilor, inima sa lăuda pe Domnul în cele mai grele momente și găsea odihnă la picioarele Domnului. Hristos Isus, deși confruntat cu îndoiala lui Ioan, atacul Fariseilor și respingerea pasivă din partea poporului, nu disperă, ci găsește odihnă la picioarele Tatălui, și la fel ca și David, laudă pe Tatăl! Nu este întâmplător că în 11:23 apare ideea de Fiul al lui David. Ca fiu al lui David, Mesia avea să împlinescă tiparele mesianice din viața lui David. Evreii știau acest lucru. Dar viața lui David avea două părți. Așa cum am studiat în 1.2 Samuel. Pe de o parte, David a fost Salvatorul națiunii, urât, prigonit, disprețuit, dar care a rămas în ascultare de Domnul și prin pilda sa a dus vindecare în inima unei națiuni dezbinată și îmbolnăvite de spiritul lui Saul. Apoi, a fost înălțat ca Împărat și Domnul i-a pus sub picioarele Lui pe toți vrăjmașii Lui, prin Sabia Sa a pedepsit Neamurile, și a înălțat pe Israel printre popoare și a împlinit promisiunea făcută lui Avraam. Profețiile din Isaia arătau cu claritate că atât prima, cât și ultima parte a vieții lui David reprezintă tipare mesianice. Dar Israel a stabilit că doar a doua parte a vieții lui David este un tipar mesianic. Deci Mesia va veni, va pedepsi pe vrăjmașii lui Israel și va înălța pe Israel printre popoare. Dar nu au luat aminte că Israel l-a respins pe David, și că Domnul a dat lui Israel izbăvirea prin David de-abia după ce Israel l-a plâns pe David și l-a invitat să domnească peste ei ca Uns al Domnului! Isus, ca fiu al lui David trebuie să împlinescă ambele tipare mesianice din viața lui David. Cele două fațete ale lucrării mesianice (cea a Robului căruia nu I se aude glasul pe ulițe – vezi Isaia 42a, și cea a Robului care instaurează Împărăția lui Dumnezeu pe pământ-vezi Isaia 11a) le deosebim și în viața lui David. E importantă ordinea. Dar mai mult decât atât, e esențial faptul că elementul care determină activarea împlinirii celui de al doilea tipar mesianic este POCĂINȚA lui Israel. Cheia venirii Împărăției mesianice pe pământ era în buzunarul lui Israel. Împărăția mesianică era chiar

aproape de ei! Ei însă așteptau împlinirea celui de al doilea tipar mesianic FĂRĂ a SE POCĂI. Aici a intervenit variabila necredincioșiei umane.

Isus, fiul lui David, nu împlinește doar unele tipare mesianice din viața lui David, și nu împlinește doar tiparele mesianice îndrăgite de popor. Isus rămâne sub autoritatea Tatălui. El împlinește toate tiparele mesianice în ordinea stabilită de Tatăl și la momentul hotărât de Tatăl. David a început să domnească peste Iuda când bătrânii lui Iuda l-au chemat pe cel pe care-l prigoniseră și disprețuiseră să domnească peste ei. După 7 ani, a început să domnească și peste Israel, atunci când toate semințiile lui Israel au venit la David și l-au recunoscut pe David ca Uns al Domnului și l-au chemat de bunăvoie să domnească peste ei. Este interesant că David este recunoscut întâi de Iuda la 30 de ani și după 7 ani, la 37 de ani, este recunoscut și de celelalte 11 seminții ale lui Israel. Cât de important a fost ca David să aștepte momentul hotărât de Dumnezeu pentru luarea împărăției. Dumnezeu i-a dat împărăția doar atunci când Israel s-a pocăit și a chemat de bunăvoie pe cel pe care-l prigoniseră. Prin David, Domnul scria un tipar mesianic fundamental: Domnul va da puterea judecării lui Mesia doar când Israel îl va recunoaște! Este interesant că Israel îl recunoaște pe David în două etape: mai întâi Iuda și apoi după 7 ani și restul poporului. Oare este și acesta un tipar mesianic? Știm că nu toate elementele din viața lui David sunt tipare mesianice, ci doar acelea autentificate de profeți și apoi de Isus însuși. Deocamdată nu îmi vine ceva clar în minte, dar mi se pare interesantă această etapizare: la 30 de ani recunoscut de Iuda și apoi la 37 de ani recunoscut de tot Israelul. Prefigurează oare Iuda rămășița credincioasă a lui Israel peste care Isus a început să domnească după înviere, și peste care va domni până când tot poporul îl va recunoaște ca Domn și Mântuitor? Foarte posibil. Este interesant că David este prigonit de Saul și de Israel. Apoi, este recunoscut de Iuda și protejat de Iuda. Apoi, domnește 7 ani peste Iuda, iar puterea îi crește. În această perioadă poartă războaie (de apărare și nu de cucerire!) cu casa lui Saul, dar nu cu Neamurile. De-abia după ce este recunoscut de tot Israelul, încep războaiele cu neamurile vrăjmașe ale lui Israel și procesul efectiv de finalizare a cuceririi țării și deci a împlinirii mandatului primit de Iosua! Isus vine la ai Săi. El este prigonit de autoritățile lui Israel și de Israel. Dar apoi, este înălțat la cer și protejat de Însuși Dumnezeu. El începe să domnească în mijlocul vrăjmașilor Săi peste rămășița credincioasă a lui Israel, și va face acest lucru până când tot Israelul va plânge pe Cel pe care l-au străpuns. De-abia APOI, va judeca toate neamurile, va înnoi toate lucrurile și va coborî Noul Ierusalim într-un pământ și cer nou și va împlini plenar promisiunea făcută lui Avraam și seminței lui, că vor stăpâni în veac țara Canaan! Cu siguranță că în ce-l privește pe David, el a avut nevoie de formare, modelare și pregătire până la 30 de ani și apoi până la 37 de ani. Dar cu Mesia e diferit! Mesia a fost gata și este gata de la început. Singura variabilă rămâne necredincioșia lui Israel.

E foarte interesantă perioada de 7 ani între prima înălțare a lui David și a doua înălțare a lui David! Ea mă duce cu gândul la săptămânile danielice. Daniel se ruga pentru restaurarea Ierusalimului. Îngerul vrea să îi explice că, deși Ierusalimul va fi restaurat după întoarcerea din robia babiloniană, nu atunci se vor împlini profețiile mesianice din Isaia. Până la Mesia va mai

trece mult timp. Va mai trece mult timp până la pocăința finală a lui Israel care va duce la restaurarea finală a Ierusalimului și a Templului. Îngerul îi vorbește despre o perioadă de 70 de săptămâni până la acest moment. (.....)Astfel cei 7 ani ai lui David se potrivesc foarte bine cu săptămâna danielică. Săptămâna 70 începe cu înălțarea lui Mesia ca Împăraat și Preot pentru rămășița credincioasă a lui Israel și se finalizează cu înălțarea fiului lui David ca împărat și preot peste întreg Israelul. Astfel, cei 7 ani din viața lui David nu fac decât să ne ajute să deslușim misterul domniei fiului lui David din timpul săptămânii 70.

.....

Atacurile cele mai dificile sunt cele care vin din partea familiei. Isus a insistat în Matei 10 că cei din casa lor îi vor respinge pe ucenici. Dar Isus nu cere ucenicilor să facă ceva pe care El să nu-l fi făcut mai întâi. Iată că diavolul lovește în Mântuitorul și prin cei din casa Lui. Isus propovăduia Cuvântul într-un moment CRITIC pentru destinul lui Israel. Israel se apropia de limita fatală a păcatului cu voia. În acele zile se scria destinul etern al unei generații întregi. Și Isus, cu o răbdare dumnezeiască, le vestea CUVÂNTUL care le putea da viața, care îi putea smulge din capcana păcatului cu voia. Și în acel moment, mama și frații Lui au ceva de vorbit cu El. Ei vor să îl întrerupă pe Isus din predică pentru că aveau ceva important de vorbit cu El. Deci iată că și cei din familia Lui erau în acel moment orbi. Ei nu înțelegeau cine este Isus, ce se întâmplă cu destinul lui Israel, și că Isus rostește niște CUVINTE de care atârnă viața eternă a unei generații întregi. Pentru ei, mesajul lui Isus era mai puțin important decât ce aveau ei de vorbit cu Isus. Isus ne va explica în cap.13:53-58 că nicăieri nu este prețuit un prooroc MAI PUȚIN decât în patria și în casa Lui. Pentru familia lui Isus, Isus era fratele mai mare, era cel cu care au stat la masă, cu care s-au jucat. Aproximarea de Isus nu i-a ajutat, ci i-a împiedicat în a-i descoperi adevărata identitate. *Cum să fie fratele nostru Mesia? Cum să fie el Fiul lui Dumnezeu intrupat? E prea de tot. Noi îl știm. Noi știm cine este Isus. E fratele mai mare – ar fi spus cei din familia lor. Predică interesant. Uneori se ia prea în serios. Uneori își dă prea multă importanță. Dar noi știm cine este. Este fratele mai mare. Mai face și minuni am auzit. Dar noi știm cine este: e fratele mai mare. De aceea, spuneți-i să termine ce are de zis că și mâine este o zi. Noi avem ceva de vorbit cu El și El trebuie să ne dea atenția cuvenită căci e fratele mai mare. Da, noi știm cine este: e fratele mai mare.*

Cât de dureroasă a fost această lovitură pentru fiul lui David. Dar și David trecuse pe acolo:

- Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește. (Ps.27:10)

Fiul biruiește și asupra celui de al cincilea atac. Isus rămâne blând și smerit. Dar blândețea și smerenia Sa înseamnă ascultare de Tatăl. De aceea, El este ferm și mustră propria familie înaintea poporului. El își formase o nouă familie. Familia Sa spirituală formată din ucenicii Săi era mai apropiată și mai importantă decât familia sa biologică. Așa este și pentru noi. Biserica e familia noastră și este o familie mai importantă și mai apropiată decât cea biologică, care nu ne înțelege sau ne respinge.

Isus revine la mesajul central al predicii de pe munte: oricine face voia Tatălui Meu din ceruri. Și voia Tatălui era ca ei să creadă în Fiul și să asculte pe Fiul. Nici măcar apartenența la familia biologică a Mântuitorului nu oferea vreun favor. Condiția era aceeași pentru toți: facerea voii Tatălui din ceruri.

.....

Intrarea lui Isus în Ierusalim a fost una publică. Isus accepta să fie vizibil înaintea poporului. Nu a vrut să intre pe ascuns. A vrut ca poporul să știe că El venise la Ierusalim. Și poporul a aflat. Ei l-au numit fiul lui David, dar nimeni nu l-a numit Mesia, Hristosul. Pentru ei era **Isus, Proorocul din Nazaretul Galileii**. Poporul se bucura de sosirea lui Isus. Isus însă venise să îi mustre și să îi cheme la pocăință. Primul lucru pe care-l consemnează Matei după intrarea în Ierusalim este curățirea Templului. Într-adevăr, în vechime, împărații lui Iuda, fiii lui David erau cei ce făceau curățirea Templului și a țării. Înainte de a le aduce izbăvire de vrăjmașii lor, împăratul credincios și ales de Dumnezeu chema poporul la pocăință. El era sprijinit de diverși profeti. Și mai întâi de toate realiza curățirea țării de idolatrie. Curățirea începea cu Templul și apoi continua cu toată țara. Împăratul se folosea de AUTORITATEA sa și puterea sa de împărat pentru a opera curățirea și o făcea chiar împotriva voinței poporului. Curățirea exterioară a Templului și a țării era un prilej, o provocare pentru curățirea interioară a inimilor și a vieților evreilor. Dar aici împăratul nu mai putea să își impună voința. Aici inima fiecărui evreu alegea sau nu căința. Mari curățiri exterioare (de exemplu cea făcută de împăratul Iosia) erau acompaniate cu un dualism din partea poporului. Poporul s-a conformat reformei lui Iosia dar nu s-a lăsat transformat de ea. Isus, fiul lui David, împăratul lui Israel face la Ierusalim ceea ce ar fi făcut orice împărat credincios. Primul lucru pe care îl făcea orice împărat credincios când se suia pe tron era să curățească Templul. Împăratul era un slujitor al Templului. De fapt, prima grijă, prioritatea împăratului era protejarea, curățirea, susținerea slujirii de la Templu. Știm acest lucru foarte clar din cartea 1,2 Împărați. Visul lui David este zidirea Templului. Solomon realizează acest vis. Urmașii lui necredincioși neglijează Templul dar urmașii lui credincioși curățesc, renovează, reasează slujba de la Templu. Între Împărat și Templu este o legătură fundamentală. Împăratul este umilul rob al marelui Împărat care șade în Templu între heruvimi. Ca rob umil al Acestuia se îngrijește cu mare devotament pentru îngrijirea Casei Acestuia. Isus intră în Ierusalim, pe un măgăruș, ca fiu al lui David, ca Împărat. Faptul că urmează curățirea Templului este logic, firesc și deloc surprinzător. Împărații care l-au precedat și l-au prefigurat curățeau Templu de idoli și îl renovau în urma neglijenței precedesorilor săi. Dar în Templul de la Ierusalim nu mai erau idoli vizibili, ca în vremea lui Ieremia. De asemenea, Templul era în stare bună, era îngrijit și se împlinieau toate ritualurile după Lege. De ce anume curățește Isus Templul de la Ierusalim? Ilie incrimina închinarea vizibilă la Baal, dar în vremea lui Isus, lucrurile sunt mai ascunse, mai subtile mai complicate. E vorba de o idolatrie ascunsă a inimii care este protejată de o religiozitate și neprihănire exterioară absolut impresionantă.

- **David și promisiunile lui Dumnezeu pentru viața sa:**

Primul lucru pe care Isus îl spune ucenicilor este: ***băgați de seamă să nu vă înșele cineva.*** Poziția de a fi în AȘTEPTARE este o poziție în care ești VULNERABIL. Căci dacă aștepți IZBĂVIREA poți fi repede înșelat de o falsă IZBĂVIRE. Dacă nu ai aștepta IZBĂVIREA nu ai mai fi în această poziție de vulnerabilitate. Dar tocmai pentru că o aștepți, poți fi ușor înșelat prin sosirea unei false izbăviri. David aștepta să fie înălțat de Dumnezeu Împărat peste Israel. Trebuia să aștepte, căci așteptând, onora promisiunea pe care i-a făcut-o Domnul. Și în acest context al așteptării, Saul și slujitorii săi adorm în peștera în care se ascundea David și oamenii lui. Și oamenii lui i-au spus: „Iată că a sosit izbăvirea! Domnul împlinește în sfârșit promisiunea! Domnul îl dă pe Saul în mâinile tale! I-ai viața și pune mâna pe împărăție!” Dar David a cunoscut că acea izbăvire nu venea de la Domnul, ci că era o falsă izbăvire. Era de fapt o capcană demonică ce luase doar înfățișarea unei izbăviri divine. Și pentru David câștigarea Împărăției însemna SFÂRȘITUL unei perioade de CHIN, și un NOU început în siguranță și fericire. Izbăvirea era reală, era de dorit, era promisă de Dumnezeu și punea capăt unei perioade de presiune cumplită la care era supus David: presiune spirituală, psihică, fizică....Și cu cât presiunea e mai mare, cu atât îți dorești mai mult să vină izbăvirea, cu atât ești mai dispus să scazi standardele și să îl confunzi pe Ismail cu Isaac. David a știut însă că IZBĂVIREA care vine de la Dumnezeu oglindește slava lui Dumnezeu și nu poate intra în contradicție cu caracterul lui Dumnezeu. Pentru că Îl cunoștea profund pe Domnul, David a putut să-și dea seama că acea IZBĂVIRE din peșteră nu era de la Domnul. Nu era de la Domnul pentru că David ar fi trebuit să se atingă de Unsul Domnului, iar el nu primise această autoritate. Pentru că ar fi însemnat ca David să pună mâna pe împărăție și nu să primească împărăția. Pentru că ar fi însemnat ca David să impună poporului domnia lui și nu să fie chemat de acesta ca împărat, pentru că David ar fi creat un precedent în istoria lui Israel care ar fi legitimat uciderea împăratului. Cât de diferită este această falsă izbăvire de izbăvirea care a venit de la Domnul, când Saul a murit în bătălie, când cei din Iuda și apoi tot poporul au venit la David și l-au rugat să domnească peste ei. Și acest lucru s-a întâmplat și la vremea potrivită CÂND David era pregătit să fie împărat, când harul pentru viața lui Saul se sfârșise, când poporul s-a căit și avea inima pregătită să-l primească pe David. David a acceptat agenda divină, chiar dacă ea mai însemna câțiva ani de chin pentru el. Și el a așteptat o izbăvire care să oglindească slava Domnului. Domnul nu poate izbăvi decât ca un Dumnezeu. El nu coboară niciodată standardele. Să învățăm să nu le coborâm nici noi.

.....

O mică aplicație legată de așteptarea care ne face vulnerabili. Ne aducem din nou aminte de David. Vulnerabilitatea crește în urma unei perioade de presiune prelungită. Căci presiunea crește, timpul trece, puterile ni se istovesc. NE DORIM atât de mult să vină izbăvirea pentru a se pune capăt presiunii inumane la care suntem supuși. Și începem să ne dorim IZBĂVIREA atât de mult! Prea MULT chiar! Și atunci vom fi MAI DISPUȘI să scădem standardele, să-l confundăm pe Ismail cu Isaac, să-i urmăm pe cei care spun că sunt Hristos sau că Hristosul e aproape. După o perioadă de presiune intensă suntem mai dispuși ca oricând să ne lăsăm amăgiți și să primim o izbăvire falsă. Oare nu a fost așa cu Biserica care după două secole de prigoană a mai primit o

prigoană, cea a lui Dioclețian (dacă nu îl încurec cu Domițian) care a fost în tot imperiul și cea mai lungă dintre toate (10 ani). EXACT după această perioadă de presiune prelungită vine Constantin Cel Mare care invită Biserica să primească putere în stat! Oare este întâmplător? Credincioșii așteptau IZBĂVIREA! Era legitim să o aștepte. Orice încercare și orice prigoană e limitată în timp. Izbăvirea va veni până la urmă. Dar CUM și CÂND? Oare nu au văzut ei invitația lui Constantin ca pe IZBĂVIREA lui Dumnezeu? Oare nu s-au rugat ei 10 ani de zile pentru încetarea prigoanei? Oare nu Dumnezeu le-a răspuns? Cum ar fi reacționat Constantin dacă Biserica i-ar fi refuzat invitația? Poate ar fi inițiat o nouă prigoană...Oare nu a fost un test teribil pentru Biserica? Oare nu trebuia Biserica să primească pacea și libertatea, dar să refuze privilegiile, puterea, sprijinul financiar, apropierea de stat?

Revin la viața noastră. Cu toții vom trece prin perioade prelungite de presiune așteptând O IZBĂVIRE. Poate fi vorba de o CRIZĂ financiară, de un context relațional dificil etc. Și izbăvirea va veni într-un fel sau altul. Încercările sunt limitate în timp. Ele se schimbă. Dar înainte să vină acea izbăvire din partea Domnului, vor veni multe pseudo-izbăviri...Oare cum ar pune Domnul capăt unei perioade de criză financiară? Oare cum ar pune capăt cel rău acestei perioade? Oare cum ar arăta pseudo-finalul din peștera în care doarme Saul și finalul glorios adus de însuși Dumnezeu la vremea potrivită!?

Ne aducem aminte și de Anticrist, El va seduce Biserica. Dacă el va veni pe scena istoriei DUPĂ o prigoană mondială? Dacă va veni ca Izbăvitor al Bisericii? Dacă primul lucru care-l va face va fi să pună capăt prigoanei și să înalțe Biserica? Dacă va simula o a doua venire a lui Hristos? Dacă o va simula-o de mai multe ori? Dacă prigoana se va prezenta ca judecata lui Hristos asupra celor ce nu cred în el? Dacă în perioada de prigoană de la final atît prigoana DAR ȘI SEMNELE făcute de Anticrist vor crește progresiv? Dacă alături de PRESIUNE va crește SIMULTAN și forța imitării izbăvirii? Oare ce vom face: oare vom scădea standardele? Oare vom accepta că Anticrist este adevăratul Dumnezeu și că izbăvirea Sa este de fapt cea promisă de Isus? Dar dacă-l vom cunoaște pe Isus și gloria Sa vom ști că izbăvirea Sa trebuie să reflecte gloria Sa. Nu vom scădea standardele și ca David de altădată, vom respinge kitsch-ul de izbăvire propus de cel rău! (.....) Psihologia așteptării. Iată cheia biruinței, iată cheia vieții, iată cheia moștenirii celor mai mari comori ale cerului. Iată cheia de a deveni un David, un viteaz, un stejar, iată cheia de urca pe munte și de a nu te mulțumi cu câmpia. Ferice de cel care cunoaște psihologia așteptării. Ferice de cel care nu se lasă zdrobit de așteptare. Ferice de cel care diminuează durerea așteptării prin bucuria slujirii.

.....

Dacă David ar fi fost înălțat ca Împărat la 28 de ani? Dacă izbăvirea venea cu 2 ani mai devreme? Ei bine, David nu ar mai fi ajuns în acel punct în care, la 28 de ani, și-a simțit limita și a ales să plece din frică de Saul la Filistenii. David a avut nevoie să ajungă în acel punct în care să-și atingă limita. A avut nevoie să ajungă în acel punct al deznădejdiei în care s-a considerat uitat și abandonat de Dumnezeu. David a avut nevoie, de asemenea, de experiența de la Țiclăg și a avut nevoie ca izbăvirea să-l surprindă și să-l găsească chiar puțin departe de planurile

Domnului. El a avut nevoie ca să fie rușinat de izbăvire, și necredința din inima sa a avut nevoie să fie zdrobită de împlinirea neașteptată a promisiunii. Cele mai importante lecții despre sine și despre Dumnezeu, David le-a putut învăța în acei doi ani de deznădejde și confuzie din țara filistenilor. Dacă izbăvirea venea mai devreme cu doi ani ar fi pierdut acele lecții minunate. Și dacă tot ești în labirint de vreo 8 ani....de ce să pierzi cele mai importante lecții ale labirintului? Dacă tot ai răbdat 8 ani pentru a învăța anumite lecții ce vor fi fundamentale pentru rolul tău în planul divin, de ce să nu mai rabzi un PIC? Și la Iosif au mai fost 2 ani de temniță după discuția cu pitarul și paharnicul. Se pare că e nevoie ca inima noastră bolnavă de neîncredere în Domnul să ajungă în acea stare de disperare în care să creadă că Domnul ne-a uitat. Izbăvirea trebuie să vină ÎNTR-UN ASTFEL de moment pentru ca necredința din noi să rămână rușinată, și să fie profund zdrobită. Căci aceasta este una din curățirile fundamentale pe care Dumnezeu le operează în noi. Ne naștem cu neîncredere luciferică față de Dumnezeu. Dumnezeu vrea să o zdrobească, și astfel este nevoie ca noi să PERCEPEM că El întârzie sau că ne-a uitat, pentru ca izbăvirea să aducă în noi vindecare.

Dar este la fel de adevărat și că dacă izbăvirea ar veni PREA TÂRZIU ea ar putea pierde mult din efectul ei vindecător, mântuitor. Căci fiecare din noi avem limitele noastre. Nu știm cât ar mai fi rezistat Iosif în temniță și nici David în țara Filistenilor. Dar e foarte probabil că dacă perioada s-ar fi prelungit, atunci rănilor din ei ar fi devenit atât de adânci, încât i-ar fi îndepărtat de Domnul, iar sosirea izbăvirii nu ar mai fi adus acea mângâiere, acea izbăvire, acea vindecare a inimii. Domnul face rana și tot El o vindecă. Dar El știe cât de adâncă trebuie să fie rana, și cât de repede trebuie să vină vindecarea. Ideea este că noi suntem fragili și bolnavi. O rană prea adâncă și o vindecare care întârzie prea mult ne-ar putea distruge credința, sau ne-ar putea îmbolnăvi mai mult. Dar să avem încredere în Cel care cunoaște inima. El nu va veni nici prea devreme, dar nici prea târziu. De obicei, noi ne considerăm pregătiți sau considerăm că am învățat deja toate lecțiile, și dorim ca izbăvirea să vină azi. Dar El ne iubește prea mult ca să vină ÎNAINTE de vremea potrivită. Alteori considerăm că nu mai putem rezista și că dacă izbăvirea ar întârzia, ne-am răci în credință. Dar Dumnezeu știe mai bine decât noi cât putem duce, și activează la momentul potrivit noi resurse și noi încurajări ca să parcurgem labirintul până la capăt. Dar după multe, multe experiențe sunt și situații în care ne sincronizăm cu planul divin. Și astfel îi cerem să întârzie izbăvirea pentru că ne dăm seama că nu suntem pregătiți pentru ea, sau că mai avem lecții de aprofundat. Alteori ne dăm seama că realmente ne-am atins limita și că Domnul trebuie să intervină, și Domnul intervine. Și alteori primim confirmări din partea Duhului Sfânt că am învățat lecțiile, că am parcurs labirintul, că suntem pregătiți să intrăm în următoarea etapă a planului divin, care nu va însemna raiul pe pământ, ci noi și minunate mângâieri și resurse care ne vor împuternici pentru bătălii și mai mari! Să nu ne temem. El ne știe mai bine decât ne știm noi. El nu va greși VREMEA. Nu va veni nici prea târziu, dar nici prea devreme. Nu doar ziua, dar și ceasul izbăvirii este fixat cu precizie astronomică pe agenda divină.

Adesea visele noastre sunt caracterizate de acest *prea puțin*. De aceea, nu sunt validate de Domnul. Lucrurile care nouă ni se par mari sunt adesea mici înaintea Lui. De asemenea în visele noastre lipsește crucea. Or, la lucrurile acelea mari se poate ajunge doar prin cruce. Noi visăm la o glorie mică obținută ușor. El visează la o glorie eternă ce vine prin cruce. În planul Domnului pentru David nu era trecută doar victoria asupra lui Goliat și înălțarea ca împărat al lui Israel. Erau trecuți și cei 11 ani întunecați ai prigoanei lui Saul. În planul lui Dumnezeu pentru Isus nu erau trecute doar minunile, doar predicile minunate ci și cele 40 de zile de ispitire, și Ghetsimani, și crucea. Noi visăm la o glorie fără cruce. Iată problema fundamentală a viselor noastre. Iată de ce atât de des visele noastre intră în contradicție cu visele Lui. Unde este crucea în visele tale? Gloria fără cruce nici nu poate fi numită glorie atunci când este comparată cu gloria adusă de cruce.

- Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, ***și care voia să ducă pe mulți fii la slavă***, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mânturii lor. (Evrei 2:10)

Și care voia să aducă pe mulți fii la slavă! Iată ce este în inima Sa pentru noi. Gândurile Sale pentru noi sunt doar gânduri de glorie, de bine și de pace. Dar crucea nu poate fi evitată... Nu este altă cale. Nu a fost nici pentru Hristos. Paharul suferinței pur și simplu nu se poate îndepărta nici de la Hristos, dar nici de la noi. În planul Tatălui pentru viața lui Isus era trecută vânzarea acestuia pe 30 de arginți. Dar aceasta nu însemna că planul Tatălui pentru Isus nu era desăvârșit! În planul Tatălui pentru viața noastră crucea nu se poate să lipsească. De ce? Pentru că ne iubește prea mult! Dacă crucea ar lipsi din planul Tatălui pentru noi, atunci ar fi o dovadă a puținiei Sale iubiri pentru noi. Dar ne iubește prea mult pentru a nu duce mântuirea noastră până la capăt, și ne iubește prea mult pentru a nu ne oferi șansa unică de ajunge la o slavă asemănătoare cu cea a Fiului Său. De aceea, el așează diferite cruci în planul Său pentru noi. Planul Său nu cuprinde doar cruci de purtat, ci și însutite mângâieri și răsplătiri. Dar cuprinde multe cruci. Iată prima veste pe care o primește Pavel când intră în lucrare: *și-i voi arăta ce trebuie să sufere pentru Numele Meu!* (Fapte 9:16). În planul Tatălui pentru Isus era inclusă și vânzarea Sa pe 30 de arginți... În planul Tatălui pentru David erau trecuți și cei 11 ani întunecați și sperați... În planul Tatălui pentru viața ta sunt trecute și zilele negre, și anii întunecați... nu te mira. Și nu uita... cu cât gloria și visul la care El visează pentru tine este mai mare, cu atât crucea va fi mai grea. Greutatea crucii nu va face decât să îți arate cât de marea e gloria și răsplătirea care va urma, cât de nebănuit de frumos e visul Său pentru tine, cât de mare e iubirea Sa pentru tine! Dar dacă greutatea crucii e mică și timpul trece, și ai acea viață liniștită și plină de pace la care visează mintea ta îngustă și oarbă la slava Evangheliei, atunci nu te bucura, ci întreabă-te: sigur ești în planul Său? Sigur ești pe drumul gloriei? Drumul gloriei este drumul crucii. Nu prezența crucii din viața noastră trebuie să ne tulbure, ci tocmai absența ei. Căci nu absența ei, ci prezența ei este dovada iubirii Sale totale și fără rest pentru noi. Pricina de poticnire nu trebuie să fie deci crucea din viața noastră ci absența ei! Isus ar fi trebuit să fie o pricină de poticnire pentru ucenici doar dacă drumul crucii ar fi lipsit din destinul lui. Crucea grea pe care trebuia să o

poarte CONFIRMA identitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu. Dar când ei au văzut pe Isus pe cruce s-au tulburat și s-au îndoit că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar oare nu este așa și în viețile noastre? Hristosul care trăiește în noi urmează același drum al crucii! De fapt, El este cel ce suferă prin noi, cel ce duce greul crucii, ce ne dă puterea să acceptăm calea crucii. Și când ne vedem pe noi pironiți pe cruce, ne mirăm și ne îndoim de identitatea noastră, de iubirea Sa pentru noi, de planul Său desăvârșit și glorios pentru noi. Da, la fel ca ucenicii, găsim o pricină de poticnire la cruce. Dar crucea, tocmai ea, CONFIRMĂ identitatea noastră și împlinirea planului desăvârșit al Tatălui pentru viața noastră.

.....

Rolurile noastre în planul Domnului nu sunt predestinate. Domnul vrea ca toți să avem roluri pozitive. De asemenea El știe mai dinainte ce alegeri vom face. Dar dincolo de aceste două aspecte, din perspectiva dinamicii alegrilor noastre, e important să știm că rolul nostru în planul divin nu este bătut în cuie. Saul pierde șansa de juca rolul pe care l-a jucat mai pe urmă David. El are șansa să devină principalul prototip al lui Mesia, dar devine un prototip al anticristului. Dar lucrurile pot sta și invers. Saul din Tars renunță la rolul anticristului prigonitor și joacă rolul celui mai de seamă dintre apostoli. Rolul nostru în planul Domnului va fi mai mare sau mai mic, mai glorios sau mai puțin glorios în funcție de credințioșia noastră, și în funcție de ceea ce alegem zi de zi în ascuns. Dumnezeu are multe roluri glorioase în planul său divin. Și așteaptă să fie umplute. Rolul primului Împărat al lui Israel era vacant de multă vreme. Nici unul din judecători nu l-a putut umple. Saul a primit șansa și a început să joace rolul, dar s-a pierdut pe drum. David însă e cel care a jucat rolul până la capăt. Istoria nu s-a încheiat. Va urma ultima perioadă. La fel ca în scena răstignirii scenariul este stabilit, la fel și personajele. Dar actorii nu sunt stabiliți. Cine va fi anticristul? Cine vor fi cei care-l vor susține? Cine vor fi cei din Biserică ce se vor lăsa amăgiți de el? Cine vor fi cei care i se vor închina? Cine vor fi cei care vor renunța sub presiune la credință și vor ajunge să-și vândă frații? Dar cine vor fi cei care vor cunoaște pe Domnul și vor face mari isprăvi? Cine vor fi cei care vor învăța pe mulți și-L vor hrăni pe Hristos în vremuri de restriște? Cine vor fi cei care vor răbda până la sfârșit și ce mari isprăvi vor face ei? Cine vor cei care vor finaliza mandatul mării trimiteri și în fața credințioșiei cărora Isus Se va scula de pe tron și va veni să înnoiască toate lucrurile?

.....

Fiecăruia ni se dă șansa unui maxim. În metafora noastră este șansa ca mai mult din chipul lui Isus să se zidească în noi, ca o bucățică mai mare din pânză să se imprime în ființa noastră. Dar ține de perseverența credinței noastre cât de mult sau puțin se va imprima. David se pare că atins maximul căci el a slujit generației Lui după planul lui Dumnezeu. Visul lui Dumnezeu pentru David s-a împlinit întru totul. Tot fragementul din chipul lui Hristos destinat lui David s-a imprimat în inima acestuia. La finalul vieții, și ultima linie fusese trasată. Se isprăvisc, Visul Se împlinise. Fragmentul din chipul lui Isus se cioplise în David. Locul lui David nu mai era pe pământ. Cerul Îl aștepta cu brațele deschise. Dar dacă David nu ar fi împlinit decât o parte

din acest chip în viața sa? Ce s-ar fi întâmplat? Domnul ar fi împlinit cealaltă jumătate în viața altcuiva? Nu a fost așa cu Saul? Ceea ce nu s-a împlinit în Saul, s-a împlinit în David. Ceea ce nu se împlinea în David, s-ar fi împlinit în altcineva. Dumnezeu în atotștiința Sa știa mai dinainte cum va răspunde fiecare credincios chemării. Și El face ca în ciuda necredincioșiei multora dintre noi chipul Său să fie zugrăvit în mod desăvârșit în Biserica Sa. El a pus în calcul mai dinainte și necredința noastră. Și ceea ce nu împlinește prin noi din suferințele lui Isus va împlini în alții. În domeniile în care Saul biruiește în viața noastră, David va birui în viețile altora. Testele pe care noi nu le vom lua, le vor lua alți credincioși din istorie. Dar și reciproca e valabilă. Domnul ne va da nouă din testele picate de alții. Ne va da șansa să ridicăm ocară acolo unde înaintașii noștri au falimentat. Ne va da șansa să fim David în domeniile de viață în care Saul a învins în alții. Desiur viața e scurtă iar chipul lui Isus infinit. Doar puțin din El se va putea înscrie în noi. Dar va fi ceva unic. Compararea cu destinele altora devine un non-sens. Destinele noastre sunt diferite. Încercările diferite. Fiecare are aventura lui unică pe care trebuie să o descopere și să o accepte împreună cu Domnul. Sunt anumite încercări care ne vor ocoli toată viața. Pe alții îi vor izbi dar pe noi ne vor ocoli. De asemenea sunt încercări care vor lovi adânc în noi și totuși vor fi absente din viețile majorității de lângă noi. Chipul lui Isus poate fi rezgugăvit prin Biserică doar dacă în fiecare mădular se imprimă ceva DISTINCT și UNIC. Poate în cinvea se zidește în mod special tabloul din Ghetsimani (sau ochiul lui Isus), poate în cineva tabloul de la Cina cea de taină (sau buzele lui Isus), poate în cineva izbăvirea din genocidul lui Isus (sau mâna lui Isus) și tot așa...Îmi place să cred că chipul minunat al lui Isus va fi recompus prin marele puzzle al celor răscumpărați...răscumpărați și din Vechiul și din Nou Testament...cic și în vechime tot chipul lui Hristos se zidea în Avraam, Iosif, Moise, David...în ei se zideas tainic ceea ce avea să vină...în noi se zidește în chip luminos ceea ce deja a venit. Pentru noi e mai ușor...greul credinței a fost pentru cei din vechime. Dar lupta spirituală s-a întetit în Noul Legământ...deci și pentru noi e mai greu. Încercările unice, deosebite, speciale, cele mai grele din viața ta sunt CHEIA destinului tău. Săgețile cele mai arzătoare, labirinturile cele mai lungi, perioadele (aparent) cele mai blestamate, tocmai ele îi pot desluși ROSTUL tău unic pe pământ, tocmai își pot descifra gândul lui Dumnezeu de dinainte de facerea lumii cu pricire la tine. Ferice de cel ce privește în ochi săgeata ce se repede să-l răpună și o lasă să pătrundă înlăuntrul Său nemirându-se sau temându-se de rană ci urmărând cu atenție mesajul pe care săgeata îl scrie cu sânge pe trupul Său. Acel mesaj e cheia destinului tău. Acolo e numele cel nou pe care-l vei ști doar tu și Domnul. Acolo e acea piesă unică și indispensabilă din marele puzzle ale chipului Domnului zugrăvit în istoria celor răscumpărați. Cu cât mai trec câțiva ani din viața noastră cu atât mai deosebim câte o literă din acet nume nou scris în adâncul ființei noastre prin săgețile destinului. Și cu cât mai deosebim o literă cu atât suntem mai bucuroși...dar nu știu cum se face că atunci când privim înapoi începem să delsuțim cu claritate planul Său minunat cu noi...dar când privim înainte totul pare o negură, un absurd, un neînțeles....E normal să fie așa...căci e drumul credinței. Astfel, credința va fi mereu încurajată de trecutul vindecă și mângâiat și mereu provocată de prezentul zbuciumat și viitorul întunecat.

(Extras din Evanghelia după Matei)

David trăia în cadrul politic de care vorbim. David primisese în adolescență chiar ungerea de a fi Împărat peste Israel. Cu toate acestea, David slujește plin de loialitate la curtea apostatului Saul, fără să-l mustra vreodată, fără să facă pe profetul, fără să-l detroneze. Și chiar când e nedreptățit și Saul îi cade în mână în peșteră îl cruță în ciuda presiunii slujitorilor săi. Oare David nu vedea că Saul e apostat și că prin el tot Israel e împins în neascultare față de Domnul? Ba da! Cu toate acestea cum de stă așa de liniștit, cum de nu ia nici o inițiativă, cum de nu rostește nici măcar un mesaj de mustare? Nu doar că nu-l detronează pe Saul, dar nici măcar nu face pe profetul pentru o zi. De ce? Pentru că nu primise chemera specifică de a fi profet. Primise chemarea de a fi împărat și aștepta momentul ca Domnul să-l înalțe ca împărat. Până atunci singurul său rol era să vegheze asupra propriei relații cu Domnul și asupra familiei lui. Atât! Restul trebuia să lase în grija și mâna lui Dumnezeu! Oare i-a fost ușor? Desigur nu! Dar în ciuda răului infuzat în poporul Domnului prin Saul, David a stat de o parte, a ales să creadă că Domnul e împăratul! Că El ține pe poporul Său în mâini, că El știe mai bine, că El nu e niciodată în criză, că El își asumă domnia lui Saul, că El va interveni la momentul potrivit, că El este drept și sfânt, că în popor nu sunt victime, că poporul e la fel de responsabil ca și conducătorii săi. David nu a sprijinit carul lui Dumnezeu și a acceptat mica sfera de responsabilitate care i s-a dat: să vegheze asupra inimii lui. Iar când a fost înălțat ca împărat, inima sa era suficient de vindecată ca să nu-și ia prea în serios rolul de Păstor al lui Israel. El știa că Domnul rămâne Păstorul și Singurul care-l poate duce în brațe pe Israel și poate păstori un popor așa de complicat. Iar el este doar un rob umil, care el însuși are nevoie să fie purtat în brațe, slujit și păstorit de Marele Păstor, că prima sa grijă este să vegheze asupra propriei inimi ca mai înainte. Desigur, au apărut și schimbări. Acum David TREBUIA să intervină, să ia inițiative în viața politică și religioasă a lui Israel. Nu putea sta de o parte. Și David a acționat ca Împărat. Dar cu ce atitudine? Cu atitudinea că el trebuie doar să ia aminte la șoaptele Marelui Păstor și că ce face el ca împărat e doar un PUȚIN pe care Marele Păstor îl va înmulți spre binele poporului Său. Ce frumos l-a pregătit Domnul pe David pentru slujba de păstor. Când David și-a luat rolul prea în serios cu inițiativa aducerii chivotului la Ierusalim sau prin decizia grăbită de a face un Templu, Domnul l-a mustrat, l-a temperat, iar David a revenit pe linia ascultării de Domnul. El a continuat să acționeze dar cu atitudinea smerită a robului prunc care slujește pe Marele Păstor, singurul care poate păstori pe Israel! În lumina vieții lui David Domnul să ne ajute să ne vindecăm de falsul complex al profetului, să înțelegem mica sferă de responsabilitate pe care o avem și să fim acolo credincioși. Căci ce vom face când Anticrist cu spiritul și învățăturile lui va intra în Biserica Universală, în Bisericile locale pe care le cunoaștem și în propria Biserică locală? Ce vom face? Vom sprijini carul lui Dumnezeu sau vom sta liniștiți, de o parte, ca David de altădată? Ne vom asuma rolul de profet vechi-testamentar? Vom intra ca Iosia în bătălii false sau vom veghea asupra inimii noastre și asupra micului cerc de relații apropiate (familia, biserica de casă eventual) și vom LĂSA restul în grija Puternicului și Singurului Păstor al oilor? Vom lăsa mânia și dreptatea lui Dumnezeu să se manifeste sau ne vom opune uneltelor mâniei divine? Vom fi seduși de falsa teorie a victimilor sau vom crede că poporul e la fel de responsabil ca și conducătorii care-l duc în

rătăcire?

.....

David în formarea sa de împărat a trebuit să învețe să deosebească fățarnicul și să capete discernământ în relațiile cu semenii, a fost tercut prin încercări grele ca să vadă cât de ascuns poate fi un om. David a fost păcălit de Saul și de generalii săi. Căci aceștia i-au dat pe Mical, dar în inima lor urmăreau moartea sa. Oare ce șoc a trăit David când Saul și generalii săi care-i vorbeau frumos și de bine, mai apoi împreună cu mai tot poporul l-au lepădat și i-au dorit moartea? David a avut nevoie de acest șoc, ca să-i fie zdrobită naivitatea. Căci cel cu inima curată poate fi ușor păcălit de cel dual. Căci cel cu inima curată nu poate cunoaște din propria trăire cât de dual poate fi un om. El are nevoie să fie păcălit, și înșelat de fățarnic pentru a se vindeca de această naivitate. Apoi începe să ceară discernământ de la Domnul și să deosebească duhurile. În psalmii lui David găsim mai multe pasaje care vorbesc despre cei care-i vorbesc frumos în față, dar în inima lor fac planuri care să-l răpună.

*Doamne, Tu cel care mi-ai înmulțit lacrimile, acum îmi îndrept din nou privirea către Tine și mă rog pentru înțelepciune ca să pot deosebi binele de rău, adevărul de minciună, duhul luminii de duhul întunericului, ca să pot veghea asupra inimii mele și ca să pot păzi poporul Tău. Complexitatea ecuațiilor vieții și puterea de amăgire a vrăjmașului mă depășește cu mult. De aceea, doar în Tine îmi se încrede sufletul, doar la Tine caută înțelepciunea. De aceea îți cer înțelepciunea Ta! Dar nu îți cer doar atât. Căci cel căruia i-ai dat înțelepciunea apoi s-a încrezut în ea, s-a abătut de la Tine, și însăși darul pe care i l-ai dat i-a adus pieirea. Nu pot însă să nu cer înțelepciunea, căci fără ea vom fi răpuși cu toții. Dar nu pot să îți cer doar înțelepciunea. Căci cel mai înțelept dintre oameni, cel care și-a început domnia fiind tare unde David a fost slab, cel care în primii ani de domnie a biruit și duhul lui Ioab și duhul lui Șimei, nu a ajuns să rămână cu o inimă ca a lui David. David cu toate slăbiciunile lui a rămas vasul binecuvântării, iar Solomon cu toată tăria lui a devenit vasul blestemului. De aceea nu pot să nu îți cer Înțelepciunea, dar nici să îți cer doar Înțelepciunea. Îți cer ca pentru fiecare strop de înțelepciune să adaugi de fiecare dată o nouă greutate de smerenie și zdrobire a inimii mele rele. Îți cer ca prin fiecare strop nou de înțelepciune să mă faci să mă înjosesc și mai mult în ochii mei. Tu cel care până acum mi-ai dat și descoperirile Tale cele sfinte dar și smerenia care mi-a păzit inima de mândrie, îți cer ca să îmi dai mai mult din Înțelepciunea Ta, dar cu mult mai mult din smerenia Ta. Căci când Înțelepciunea S-a intrupat pe pământ a rosit: **Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima...** Îți cer să știi când să mă îndur și când să mă mâni, când să cedez și când să fiu ferm, când să tac și când să vorbesc, când să mângâi și când să mustru, când să mijlocesc și când să nu mijlocesc, când să trec cu vederea și când să pedepsesc fără să ezit, când să stau deoparte și când să mă având în Numele Tău împotriva vrăjmașului. În Tine și în marea Ta îndurare pentru poporul Tău mi se încrede inima, și de aceea îți fac această cerere. Căci dacă poporul Tău nu ar fi așa de mare și inima mea atât de bolnavă, nu Ți-aș mai face această cerere. Tu îmi ești de-ajuns, și pot să stau cu Tine și în prezența Ta și în afara înțelepciunii. Pot doar să admir Înțelepciunea Ta, frumusețea Ta și-mi*

este de-ajuns. Pot să fiu fără de minte dar cu Tine. Dar iată că încă suntem în mijlocul războiului, și Biserica ta e mereu ținta duhurilor de amăgire. De aceea, avem nevoie de înțelepciunea Ta. Fie plăcută această cerere înaintea Ta, și fie ea bine primită de inima Ta!

(Extras din Ieremia)

• **David și Saul**

O, cât suntem de bolnavi. Dumnezeu e nevoit să ascundă chiar și binele celuilalt care izvorăște din jertfa noastră. Nu așa a făcut cu David? Dumnezeu i-a dat lui David un context atât de dificil când a fost prigonit de Saul. Din perspectiva acestei vieți, cei mai frumoși ani ai tinereții au fost aruncați pe apa sâmbetei. Ponegrit în fața întregului popor și fără putere să se apere. Mereu cu amenințarea morții deasupra capului. Fugind ca o potârniche din peșteră în peșteră. David nu știa de la început cum Domnul îi curăța și pregătea inima în această perioadă pentru funcția de împărat. El nici nu știa cum prin modelul său de ascultare va vindeca inima poporului plină de bolile lui Saul. El înțelegea doar că e voia Domnului să treacă pe acolo. Făcea acest lucru deci de dragul Domnului, fără să vadă cu claritate nici beneficiile personale și nici beneficiile poporului ce izvorau din ciudata încercare prin care trecea. David învăța fără să știe să trăiască pentru Altul, pentru Domnul. Nu se vedea nici util și nici îmbogățit de contextul dificil prin care trecea. Dar Domnul vroia să treacă pe acolo. Și atunci, nu pentru sine, nici măcar pentru popor, el a ales să îndure 10 ani de prigoană. Cineva i-ar fi putut spune: *Dar, Davide, ce câștigi tu din această prigoană nedreaptă și prelungită? Nu vezi că îți pizezi viața? Și ce câștigă poporul? El se cufundă tot mai mult în rățacirea lui Saul, iar pe tine te vede ca un rob care a fugit de la stăpânul său? Care este logica? Pentru ce înduri atâta? De ce nu te revolți împotriva lui Saul dacă tot te acuză de revoltă? Sau de ce nu te duci la împărățiile vecine unde ai putea avea o carieră militară de invidiat?* David nu avea răspunsuri la aceste întrebări. Dar putea totuși răspunde: *Domnul vrea să trec pe aici. O fac de dragul Lui!* Și prin acest context atât de îndelungat și dificil prin venele lui David începe să curgă apa dulce a iubirii divine, a orientării în primul rând spre celălalt.

.....

Deci fascinantă nu este doar viața ci și laudele poporului Domnului. Nu vorbim doar de aprecierile oamenilor în general, ci de laudele poporului Domnului. Lauda este în sine atractivă. Dar cu cât cel care o rostește este mai important în ochii noștri, cu atât e mai importantă și lauda din gura sa. Și când vorbim de poporul Domnului, cel ales și răscumpărat de Domnul, nu vorbim de Cineva fără însemnătate. Vorbim de soția lui Yawhe, de fiul Domnului, de copilul Său, de Mireasa Fiului Său, de Biserica Domnului. Laudele ei nu sunt un lucru fără însemnătate. Prin laudele ei toți vrăjmașii Domnului, în frunte cu diavolul însuși, vor amuți și se vor umple de rușine. De ce Saul l-a urât atât de mult pe David? Doar David era un slujitor credincios, care-i salvase Împărăția și care era un pilon esențial pentru regatul său? Pentru că într-o bună zi a auzit laudele femeilor: *Saul a bătut miile. Dar David zecile de mii...* David, cel care-l prefigura pe

Mesia, lua din laudele lui Saul. Dar nu aceasta l-a deranjat pe Saul. El nu a suportat să fie pe locul doi. Saul era Vierul care păstorea pe Israel. Nu a suportat ca laudele lui Israel să fie îndreptate în primul rând asupra lui David. Dar David era trimisul Domnului. Cinstea care i se dădea lui David trebuia să meargă mai departe spre Domnul. Saul nu se războia deci cu David, ci cu Domnul care-l trimisese! Să ne cercetăm inima. Să nu subestimăm atracția laudelor poporului Domnului. Ele au transformat mulți robi în vieri. Saul era Rob în vie, dar din pricina fascinației laudelor lui Israel a devenit Vier răzvrătit în vie. Doamne, păzește-mi inima de laudele minunate ale poporului Tău. Tu îmbraci cu cinste pe slujitorii Tăi, și-i înalți în mijlocul poporului Tău. Și poporul Tău cel adevărat îi prețuiește, îi onorează cu îndoită cinste. Unii îi idolatrizează. Doamne, păzește-mi inima! Ajută-mă să îmi aduc aminte mereu că Mesia nu este un om cu care pot împărți laudele, ci este Dumnezeu care nu-și împarte slava cu nimeni! Ajută-mă să rămân în Adevăr. Toată slujirea mea către poporul Tău vine din Tine și se revarsă prin mine pe cheltuiala Ta. Tu meriți toate laudele. Acesta este adevărul. Așa e drept. Ar fi o minciună să îmi însușesc vreo laudă. Chiar dacă nu îmi covine, acesta este adevărul. Tu meriți toate laudele și nu e drept să îți împarți slava cu nimeni. Doar Tu ești vrednic de închinare. Păzește-mi inima de laudele poporului Tău. Și păzește și inima poporului Tău de laudele mele. Păzește-ne pe toți și deschide-ne ochii să te vedem ca Dumnezeu în mijlocul nostru. Atunci vom trimte cu toții toate laudele Tale doar Ție și laudele poporului Tău nu vor mai vătăma pe nimeni!

.....

Revenim la pilda nunții fiului de împărat. Ce se întâmplă cu invitații care au fost chemați mai târziu dacă primii invitați răspundeau chemării? Se pare că nu ar mai fi fost loc pentru ei. Nu ar mai fi participat la nuntă. Sau poate rolul primilor invitați era tocmai să îi cheme pe cei din urmă? Dacă veneau la nuntă s-ar fi umplut de o așa mare bucurie încât ar fi spus împăratului: *e prea frumos ce se întâmplă aici! Tot regatul trebuie să participe! Chiar nu mai este loc? Trebuie să facem loc să îi chemăm și pe ei!* Dacă ar fi venit la nuntă și doar s-ar fi ospătat nu ar fi înțeles mesajul nunții și nici nu s-ar fi apropiat de inima împăratului. La fel și cu invitații din runda a doua. Ei aveau să se ducă la primii invitați rămași în viață și să-i cheme la reconciliere cu împăratul. Și vorbim de un mare împărat. Nunta putea dura săptămâni, luni, se putea face în aer liber, se putea găsi loc pentru toți. Problema nu este la numărul de locuri. Numărul de locuri nu este limitat. Deci problema nu se pune așa: primii invitați sau cei de pe urmă? Israel sau Neamurile? Nu, ci AU LOC TOȚI! Împăratul dorește să vină TOȚI! Cei chemați întâi sunt chemați de dragul celor din urmă și invers. Dumnezeu nu este un îndrăgostit dezamăgit în dragoste care să uite iubirea dintâi și să învingă durerea începând o nouă relație. Nu, nicidcum! Dumnezeu nu renunță niciodată la iubirea dintâi. Și ea nu intră în conflict cu a doua iubire. De fapt nu sunt două iubiri, ci una singură! Iubirea divină nu trăiește conflicte. Nu alege niciodată între unul și altul. David nu a fost ales în locul lui Saul, ci de dragul lui Saul. Era loc și pentru David și pentru Saul în împărăția Sa. Între Ionatan și David nu este nici un conflict. Fiecare avea locul său unic și de neînlocuit în Împărăție!

.....

Dumnezeu va visa mereu mai frumos ca noi, și visele Sale pe care ni le descoperă vor fi de fapt doar mici fațete din visul Său infinit pentru noi.... De aceea Domnul nu vrea să ne mulțumim cu puțin din El, vrea să-L onorăm ca Dumnezeu, să credem că El poate face cu mult mai mult decât cerem și gândim noi. Mereu va fi un MAI MULT. Toată eternitatea, din slavă în slavă, din închinare în închinare, dar cu atât mai mult pe acest pământ avem nevoie de aceste surprize să ne vindecăm de luciferismul minții noastre care-l limitează mereu și mereu pe Domnul. Avem un vis și ni se pare cel mai frumos vis posibil...Domnul are un alt vis...Ne este greu să mergem pe mâna Lui, căci visul nostru este atât de frumos!!!! Pur și simplu nu credem că Domnul este cu mult dincolo de limita noastră. Dumnezeu se simte onorat când nu ne mulțumim cu puțin, când explorăm visele Lui, când îi cerem mult, când suntem gata să renunțăm la visele noastre pentru a merge pe mâna Lui, când ne lăsăm surprinși de El, când așteptăm cu răbdare vremea Lui, visul Lui, izbăvirea Lui, când îi dăm posibilitatea (ca David) să împlinească prin noi visele Lui. Dumnezeu a avut un vis cu Saul, la fel de frumos ca visul Său pentru David. Saul nu a avut răbdare, nu a așteptat izbăvirea Domnului, vremea Lui. Și-a luat destinul în brațe și a obținut o izbăvire proprie. Visul Domnului cu el nu s-a mai putut împlini. David a așteptat cu răbdare, a refuzat o izbăvire proprie și a ales nebunia credinței, să aștepte vremea Domnului și izbăvirea Lui și astfel Domnul a putut să-și împlinească visele prin El. Nu e vorba doar de tine. În joc este onoarea și gloria lui Dumnezeu. De dragul gloriei Sale merită să răbdăm până la capăt și să așteptăm vremea Lui, pentru ca visele Sale să se poată împlini prin noi!

.....

(Extras din Evanghelia după Matei)

Duhul lui Iuda e vechi. El se găsește la Absalom, la Ahitofel, la Adonia. Toți aceștia au jucat la dublu față de David. De față cu David comportamentul lor a fost ireproșabil. I-au arătat respect, i-au urmat voia, i-au vorbit frumos. Dar în inima lor l-au disprețuit, l-au judecat, i-au sfidat autoritatea. Și pe ascuns au făcut un plan pentru a lovi în autoritatea sa. Au depistat pe cei slabi din jurul lui David, pe cei nemulțumiți, pe cei dornici să fie lingușiți. I-au atras de partea lor pe ascuns. L-au denigrat pe David, i-au măgulit cu aprecieri, le-au amplificat frustrările și nemulțumirile față de autoritatea lui David. S-au ferit însă de cei fideli lui David. Au fost abili. Au jucat la dublu perfect, ca Iuda. Când au greșit și au fost prinși au simulat și pocăința dacă a fost nevoie (vezi Absalom care se întoarce la David). Lor li se alătură desigur Șimei. Toți aceștia au așteptat momentul potrivit, și atunci ca și Iuda și-au dat arama pe față într-o clipită. Duhul antidavid este duhului antihristos. Acesta nu-și dă arama pe față de la început. El joacă la dublu, simulează, așteaptă să-i crească puterea, și când are suficientă putere lovește ca un fulger. Și toți aceștia au profitat de orbirea lui David, de lipsa sa de luciditate, de fermitate. Coloana vertebrală și emoțională a lui David fusese frântă după păcatul cu Urie. A arătat har când nu trebuia. A fost mai bun ca Domnul. S-a abătut de la Legea Domnului care cerea clar pedepsirea lui Absalom. Și toți aceștia au fost ajutați de Ioab, care în mod paradoxal a rămas fidel lui David în timpul

răscoalei lui Absalom. Dar duhul lui Iuda, duhul lui Absalom, duhul fățarniciei nu este de nedepistat. Camuflajul nu este perfect. După roadele lor îi veți cunoaște. Duhul va scoate la iveală aceste roade. Cu cât ești mai ancorat în duhul lui Hristos, cu atât vei sesiza mai repede aceste roade în celălalt. Cu cât tolerezi păcatul din viața ta însă, cu atât vei fi orb la aceste duhuri. Alături de luciditate e nevoie și de fermitate. Să nu-ți fie teamă să confrunți, să iei atitudine, să fii ferm, să știi când să iei atitudine. Biserica VIE va fi mereu o atracție pentru fățarnici și pentru slujitorii satanei. Anania și Safira ne arată din plin acest fenomen. Dar dacă Biserica e vie, Duhul Sfânt va scoate la iveală fățarnicia și o va judeca înaintea tuturor, ca oamenii să se teamă, ca toți fățarnicii să fugă.

(Extras din Ieremia)

• David și zidirea Templului:

Lui Dumnezeu îi place să nu rămânem blocați în faza prezentă a revelației și să anticipăm următoarea etapă din planul Său. David om după inima lui Dumnezeu anticipează zidirea Templului. Dumnezeu îi spune că a avut un gând bun dar nu-l lasă să zidească Templul. Dumnezeu se bucură că inima lui David a anticipat următoarea fază dar își respectă agenda Lui. David se supune. Da, era nevoie de un Templu dar nu David era omul potrivit. David era un om al sângelui. În paradigma mesianică pe care vroia să o construiască prin paradigma Templului ziditorul Acestuia trebuia să fie unul al păcii. Și acesta a fost fiul lui Solomon. Dar pentru că David a vrut să zidească Domnului o casă, Domnul a fost cel care i-a construit o o casă regală din care a venit Mesia Însuși. Nu că ne-ar fi dator, dar Domnul este mereu cel ce va plasa mai mult în relație. Oricât i-am dăruit noi, El ne dăruie însutit înapoi. Acesta e El, Domnul darurilor și al generozității.

(Extras din Evanghelia după Matei)

.....

Pavel spune: pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. Cu alte cuvinte, exista pericolul real ca puterea lui Hristos să se diminueze sau să îl părăsească. Și când ne gândim la ce presiuni era supus Pavel, și faptul că era în linia întâi a războiului spiritual, ne putem da seama ce cumplit ar fi fost ca puterea lui Hristos să se diminueze sau să îl părăsească. Pavel ar fi rămas tot în linia întâi a războiului spiritual, dar fără puterea lui Hristos. Și vrăjmașul l-ar fi lovit fără milă. Ne aducem aminte de David. De ce a îngăduit Domnul să fie prigonit de Saul peste 10 ani de zile și să fugă ca o potârniche din peșteră în peșteră? Peste 10 ani David a fugit să își scape viața și a suferit nedreptatea și ocară de a fi un proscris în poporul lui Dumnezeu. Dar toată această presiune a avut un rol precis: să îi zdrobească lui David încrederea în puterea lui și în meritele sale și să învețe totală dependență de Domnul. Toți acești ani au avut ca și scop principal aducerea inimii lui David în ground zero, în matca Psalmului 131:

- Doamne, eu n-am o inimă îngîmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțercat, care stă lângă mamă-sa; da, sufletul meu este ca un copil înțercat. Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!

Dar ce s-a întâmplat cu Bat-Șeba? Era David un obsedat sexual? Cu siguranță că nu. Dar David și-a permis să se relaxeze, să părăsească starea de ground zero. A neglijat lupta spirituală, dependența totală de Domnul, implicarea în bătăliile Domnului, și s-a relaxat, ca unul care controlează situația și își permite să se relaxeze. Și și-a ridicat capul din ground zero, din tranșeul harului. Și atunci vrăjmașul l-a lovit, și David a fost târât din păcat în păcat. Fără protecția lui Dumnezeu a fost o pradă atât de ușoară în mâinile dușmanului. Iar artileria care trăgea încontinuu spre David, Unsul Domnului, era cumplită. Și a fost cumplit pentru David să ridice capul. Oare ce s-ar fi întâmplat cu Pavel dacă și-ar fi ridicat capul? Avem de învățat. Cu cât creștem în Domnul, cu cât ne implicăm în războaiele Domnului, cu atât trebuie să fim ȘI MAI VIGILENȚI. Nu mai putem duce o viață normală, și nu ne mai putem permite momente de relaxare în lupta spirituală. Încrederea trebuie să rămână însă în Domnul și nu în vigilența noastră, în măsurile de precauție luate, în mijloacele prin care ne hrănim cu Domnul și ne arătam dependența de El (timpul de părtășie de exemplu). Încrederea trebuie să fie ancorată în Hristos și doar în Hristos, în mila și puterea Sa, în bunătatea și credincioșia Sa, în meritele sale și în tăria Sa.

Pavel se lasă ajutat de Domnul că să rămână smerit în punctul zero. El acceptă că singur nu poate. Secretul manifestării puterii lui Hristos în noi este cufundarea și rămânerea în ground zero. Dar nici măcar acest lucru nu îl putem face singuri. Îl putem face doar cu ajutorul lui Dumnezeu. Și Pavel se lasă ajutat de Domnul pentru a rămâne smerit înaintea lui. Și în acest proces pentru rămânerea în ground zero, el insistă de trei ori pe un lucru pe care el îl face pentru ca puterea lui Hristos să rămână în el, și anume: SE LAUDĂ CU SLĂBICIUNILE SALE.

(Extras din 2 Corinteni)

• Greșelile din viața lui David

Un alt tip de încercare este atunci când facem un păcat într-un domeniu, și apoi urmează o încercare foarte, foarte mare chiar în acel domeniu. În parte ea va fi ca o pedeapsă, dar totuși ea va fi cu mult mai mare ca pedeapsă ținând cont că acel păcat a fost un accident de care ne-am căit imediat. Dar cel rău va specula că noi tocmai am păcătuit la acel capitol și ne va prezenta încercarea ca o manifestare teribilă a mâniei lui Dumnezeu. Deși, ne-am cerut iertare, noi vom avea impresia că suntem judecați de Însuși Dumnezeu pentru acel lucru. Și iarăși ne vom aduce aminte că Isus Cel neprihănit, a fost părăsit de Tatăl și judecat de Acesta chiar dacă nu avea niciun un păcat. Și va fi greu. Dar la fel cum Tatăl i-a adus aminte Fiului cine este El, Fiul ne va aduce aminte nouă cine suntem: suntem vase de lut în formare și iertate pe deplin nu prin neprihănirea noastră ci prin credința în hristos. cel rău va încerca să ne paralizeze spunându-ne:

dacă ai avut un sigur accident și Domnul este atât de mânios împotriva Ta chiar dacă te-ai pocăit, ce speranță ai tu să umbli alături de acest Dumnezeu? Ce curaj ai tu să te avâți în slujire și în luptele spirituale? Tu știi că ești țărână și atât de slab și știi că vei mai face greșeli. Dacă Domnul este atât de aspru cu fiecare greșală a ta, oare până la urmă nu vei fi strivit sub judecata Lui? David pentru a-și scăpa viața trece prin cetatea preoțească Nob și ascunde faptul că este fugărit de Saul. Și este ajutat de preoți. Dar apoi toată cetatea este nimicită de Saul. David își asumă vina pentru ce s-a întâmplat, dar NU CADE în disperare. Greșeala sa era prea mică ca din ea să izvorască un rău așa de mare. El era un om disperat care fugea să își scape viața și nu a fost atent în acel context. El credea în bunătatea lui Dumnezeu și știa că dacă cetatea preoțească a murit, Domnul a îngăduit acest lucru și din alte raționamente. Și david greșise, dar David cunoaște faptul că Domnul este mai mare decât greșelile lui. Greșeala sa a fost un factor, dar nimicirea cetății a avut loc din pricina nebuliei lui Saul și Domnul a îngăduit acest lucru din raționamente care nu sunt accesibile oamenilor.

Dar când David a făcut o greșală mare: adulter, crimă, persistență în nepocăință pentru mai bine de un an de zile, lucrurile au stat altfel. Greșeala a generat consecințe groaznice asupra familiei și împărăției lui. David și-a cerut iertare, și a fost iertat, dar o parte din consecințele păcatului său au persistat în personalitatea lui și în cei din jurul său. Manase s-a pocăit, dar nu a mai putut opri consecințele alegerilor sale din inima poporului. Dacă cineva cade de la credință și devine dependent de droguri, și promovează consumul de droguri, și la un moment dat se întoarce la Domnul, ce se întâmplă? El este iertat, dar va trebui să lupte intens cu consecințele păcatului din personalitatea sa și va trebui să privească cu durere spre cei care au devenit dependenți din pricina sa și care nu și-au mai revenit niciodată. Pavel s-a întors la Domnul și a fost iertat. Dar nu a putut da înapoi familiilor îndurerate pe cei pe care i-a ucis în prigoana sa. Și dacă au fost persoane care au căzut de la credință din pricina prigoanelor sale, întoarcerea sa nu a generat și întoarcerea lor. Iată de ce Pavel se numește până la sfârșit pe sine cel mai neînsemnat dintre toți sfinții căci a prigonit Biserica Domnului. Dar Pavel nu rămâne blocat în trecut. El începe o viață nouă. El biruiește povara trecutului prin crucea lui Hristos și are curajul să se dea o pildă pentru toți credincioșii, și chiar pentru cei pe care i-a prigonit, și chiar pentru familiile îndurerate de care vorbeam. Scriptura face diferența între greșeli. Curvia, crima, persistența în păcat, sunt cele care generează mari rele în Împărăție. Dar căderile, accidentele, din timpul luptei spirituale nu pot fi puse în aceeași categorie.

.....

Mare atenție! La un moment dat intri într-o dimensiune a războiului spiritual în care nu îți mai poți permite nici un moment de relaxare, odihnă sau concediu. Trebuie să fii clipă de clipă în luptă, în veghere, în ofensivă, apelând la toate resursele cerului. Ne aducem aminte de David. Cum e posibil ca un om cu atâta succes, cu o așa inimă și cu viața împlinită și cu mai multe soții să decidă așa deodată să se culce cu soția slujitorului său? Autorul nu ne prezintă detaliat procesul căderii lui David, dar ne dă un singur indiciu: deși era vremea războiului, David a rămas acasă și s-a relaxat, și după-amiază spre seară era deja în pat. David a făcut o mică pauză

în a mai purta războaiele Domnului, nu s-a mai îmbrăcat în acele zile cu armătura lui Dumnezeu, și atunci legiunile de demoni care luptau zi și noapte împotriva lui, au profitat de neveghearea acestuia, țintind și lovind, iar David lipsit de vigilența luptei spirituale, a ales prea ușor să cedeze ispitei. Și ce a urmat este înfiorător.

(Extras din Evaghelia după Matei)

.....

Este una să greșești, dar să revii apoi cu mai multă pasiune către Domnul, și e alta să te complaci într-o stare lipsită de pasiune. David a ars mereu pentru Domnul. A făcut multe greșeli, ca orice îndrăgostit, dar a rămas un disperat, un nebun după Domnul, și a crescut în pasiunea sa pentru Domnul. Și în această dinamică Domnul a operat și a transformat ființa sa. Dacă păstrăm acest lucru și creștem în el, suntem loiali Domnului și nu-i frângem inima. Dar dacă pierdem această pasiune și ne complacem în idolatrie în procesul creșterii, îi frângem inima mai mult ca Israelul de altădată! Domnul locuiește în noi. Nu doar că locuiește cu noi, ci locuiește **în** noi! Cât de mult îl obosești cu o inimă căldicică sau duală oare? Acest lucru ar trebui să ne motiveze enorm. Căci inima duală a unui credincios îl obosește mai mult pe Domnul decât păcatele a mii de necredincioși. Și acestea îl obolesc. Dar ei nu sunt soția Lui, nu a încheiat un legământ cu ei, nu locuiește în ei. Și de obicei numărul păcatelor lumii crește sau descrește în funcție de necredințioșia sau credințioșia Bisericii Universale, după cum este scris: *Din pricina voastră este hulit Numele Meu printre neamuri!* Deci nu necredințioșia lumii, ci necredințioșia Bisericii este principala sursă de oboseală a Domnului! (.....). La fel cum adulterul lui David a creat monstrul de Absalom, la fel adulterul nostru va crea Fiara de la finalul istoriei.

(Extras din Ieremia)

- **David și lupta spirituală din viața lui:**

Când ești prigonit NU POTI AVEA O VIAȚĂ normală. Lucrul acesta este atât de clar în timpul unei prigoane fizice. Dar când prigoana fizică încetează, noi în naivitatea noastră avem impresia că ne putem permite luxul unei vieți normale căci ne bucurăm de liniște și pace! Nimic mai fals! Prigoana este la fel de intensă, și vom fi urmăriți la orice pas ca cel rău să ne întineze și să ne descurajeze. Să ne aducem aminte de David, Unsul Domnului. David, s-a ridicat ca un viteaz al Domnului și a adus o mare biruință în fașa lui Goliat. Dar această biruință a stârnit lumea întinericului împotriva sa. Saul a fost doar un vas, iar invidia sa doar un mijloc. În spate era Satan care prigonea sufletul lui David și dorea să îl întineze, și să îl descurajeze să Îl iubească pe Domnul. Și prigoana prin Saul a durat 11 ani. Și în psalmii davidici, descoperim frământările sufletești ale Unsului Domnului:

- Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său zicând...(Ps.2:1-1)

- Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei! Ce mulțime se scoală împotriva mea! Cât de mulți zic despre mine: Nu mai este scăpare pentru el la Dumnezeu! (Ps.3:1-2)
- Nu mai pot gemând! În fiecare noapte îmi stropșesc așternutul, și-mi scald patul în lacrimi. Mi s-a supt fața de întristare și a îmbătrânit din pricina tuturor celor ce mă prigonesc! (Ps.6:6-7)
- Doamne, Dumnezeule, în Tine îmi caut scăparea! Scapă-mă de toți prigonitorii mei și izbăvește-mă, ca să nu mă sfâșie ca un leu, care înghite fără să sară cineva în ajutor. (Ps.7:1-2)
- Apără-mă, Tu, Doamne, de potrivnicii mei, luptă Tu cu cei ce se luptă cu mine! Ia pavăza și scutul, și scoală-Te să îmi ajuți. Învârte sulita și săgeata împotriva prigonitorilor mei și sufletului meu: Eu sunt mântuirea mea! (Ps.35:1-3)
- Scapă-mă, Dumnezeule, căci îmi amenință apele viața. Mă afund în noroi, și nu mă pot ținea; am căzut în prăpastie și dau apele peste mine. Nu mai pot strigând, mi se usucă gâttelejul, mi se topesc ochii, privind spre Dumnezeul meu. Cei ce mă urăsc fără temei, sunt mai mulți decât perii capului meu; ce puternici sunt cei ce vor să mă piardă, cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași; trebuie să dau înapoi ce n-am furat. (Ps.69:1-4)

Și am dat doar câteva citate. Dar vom observa că o TEMĂ majoră a psalmilor lui David sunt vrăjmașii lui, și prigonitorii sufletului său. David se simte împresurat de toate părțile, de toate popoarele, de multe ori peste puterile sale, de multe ori deznădăjduit, de multe ori disperat, de multe ori crezând că este părăsit de Domnul, de multe ori greșind și cerându-și iertare, de multe ori aducându-și aminte de păcatele sale, dar de fiecare dată strigând către Domnul și punându-și încrederea în El. Pentru mulți psalmii lui David sunt niște poezii frumoase și emoționante. Dar psalmii davidici ne prezintă UN JURNAL DE RĂZBOI. David ne vorbește mereu și mereu de prigonitorii sufletului său și de un război cosmic asupra sa. Doar în măsura în care ne vom regăsi în acei psalmi vom ști că suntem pe drumul devenirii davidice. Dacă nu ne regăsim înseamnă că poate suntem la început, sau suntem defocalizați dar nu am intrat încă în adevăratul proces al formării davidice. Dacă ne regăsim deci să nu disperăm, ci să ne bucurăm, CĂCI suntem pe drumul cel bun.

David nu a putut avea o viață normală până la 30 de ani. Între 19 și 21 ani a fost prigonit de Saul și a fugit din peșteră în peșteră. Nu a putut avea o viață de familie, o carieră, un loc al lui. Dar marea întrebare este: după 30 de ani s-a schimbat ceva? Prigoana lui Saul a încetat, iar David a devenit împărat putându-se bucura de un confort, de o viață de familie. Da, s-au schimbat anumite lucruri, dar războiul împotriva sufletului lui nu a scăzut, ci s-a intensificat. O lecție majoră din acei 11 ani pe care Dumnezeu a vrut să îl învețe a fost tocmai realitatea permanentă a războiului spiritual împotriva lui. Și tocmai acest lucru l-a uitat David când a devenit împărat. L-a uitat peste vreo 10-15 ani când s-a relaxat și a păcătuit cu Bat-Șeba.

Prigoana fizică a încetat dar prigoana asupra sufletului său a continuat, și s-a intensificat, și când David a pus garda jos, adevărații săi prigonitori (lumile demonice) l-au lovit fără milă și l-au trântit la pământ. Da, încetarea unei prigoane fizice aduce anumite schimbări. Dar doar câteva. Războiul rămâne război, și la fel cum David nu aputut duce o viață normală înainte de 30 de ani, în sine nu putea duce o viață normală nici după 30 de ani. Și prigoana spirituală pe vremuri de aparență pace e mai grea decât prigoana directă, fizică. Căci în prigoana fizică, e clar că e război, și e clar ce avem de făcut, dar în absența unei prigoane directe avem impresia că avem dreptul la o viață normală pe acest pământ, și tendința de a ne relaxa și lăsa garda jos e atât de mare. David a rămas în veghere în timpul prigoanei directe, dar a ales nevegherea în timpul prigoanei ascunse. Toată ura lui Saul din acei 11 ani de formare trebuiau să amprenteze adânc în sufletul lui David, că el este mereu în vizorul celui rău care îl urmărește cu o ură de moarte. Saul a încetat să îl urmărească, dar cel rău a continuat să îl urmărească zi de zi. Și a așteptat 10 ani și chiar 15 ani, știind că în vremuri de pace și succes, omul are tendința să își scadă vigilența spirituală. Și David și-a scăzut vigilența spirituală și nu s-a mai dus la război, ci a decis să se relaxeze atunci. Și alegerea i-a fost fatală. Ce repede uităm. Oare de câte prigoane avem nevoie că să reținem un adevăr simplu: suntem în război până în ultima secunda a vieții. Nu putem trăi o viață normală. Nu ne putem permite relaxare și neveghere. Vrajmașul ne poate ataca oricând. Deci dintr-o anumită perspectivă nimic nu s-a schimbat după vârsta de 30 de ani la David. Cu toate acestea, s-a schimbat ceva. decorul luptei s-a schimbat, bătăliile s-au schimbat. David a intrat într-o nouă etapă. Și acest lucru a fost extrem de important. Atunci când a fost înălțat peste noapte ca împărat David a văzut credințioșia lui Dumnezeu și acest lucru a devenit o resursă spirituală fundamentală pentru David. Acea etapă a luptei spirituale s-a încheiat. Și s-a încheiat cu bine. Încercarea a avut un final fericit, ea s-a terminat și a strălucit minunata credințioșie a lui Dumnezeu. Dacă până la încheierea etapei diavolul putea folosi cei 11 ani de încercări pentru a-l ispiti pe David să se răzvrătească împotriva Domnului și pentru a-l descuraja, acum deodată, peste noapte, celui rău i s-a furat această posibilitate. Acum, dimpotrivă, Duhul lui Dumnezeu putea folosi cei 11 ani pentru a-l încuraja pe David în ce privește protecția, purtarea de grijă și credințioșia lui Dumnezeu. Deci, deși din perspectiva războiului spiritual a intrat doar în altă etapă, această intrare a fost binevenită. Lupta spirituală are diferite etape. E fundamental să ieșim dintr-o etapă cu bine, pentru a putea intra în altă etapă. David avea nevoie să vadă împlinindu-se promisiunea lui Dumnezeu și să nu mai fie prigonit de Saul, pentru a putea intra în următoarea etapă spirituală. Și Dumnezeu știe acest lucru. Avem nevoie să ieșim din labirintul prezent nu pentru a intra în concediu, ci pentru a putea intra în următorul labirint. Finalul contează. Într-o singură zi perspectiva lui David asupra celor 11 ani de prigoană s-a schimbat. Dacă cu o zi înainte să moară Saul și să devină împărat, era descurajat și obosit în sufletul lui, și cel rău îi șoptea: ***ce viață de câine trăiești? Unde este promisiunea lui Dumnezeu că vei deveni împărat? Ce ai câștigat că ai slujit Domnului și ai intrat în bătăliile Lui și ai salvat pe Israel ucigându-l pe Goliat: Nu mai bine stăteai cuminte la locul tău? Așa va fi toată viață. Nu mai este nădejde pentru tine!***, doar după o zi, două, toate aceste minciuni ale celui rău nu mai aveau putere. Dimpotrivă, privind în urmă David nu mai vedea întuneric, ci vedea

minunatul plan al lui Dumnezeu, care prin cei 11 ani de întuneric nu a făcut decât să îl pregătească pentru minunata funcție de Uns al Domnului, de Căpetenie a poporului Său. În concluzie: bătălia continuă până la capăt, și orice ieșire din labirint este în vederea intrării în alt labirint. Dar schimbarea decorului este atât de binevenită, și ieșirea din labirint atât de importantă. Ea ne dovedește credințioșia lui Dumnezeu și ne împuternicește să intrăm în următorul labirint. Și cu cât labirintul este mai lung și mai greu, și cu cât ieșirea din el pare imposibilă, cu atât strălucește mai mult credințioșia lui Dumnezeu când ieșim din el prin puterea Domnului. Un labirint de 11 ani... Și ce labirint. Ce resursă teribilă a fost pentru inima lui David ieșirea din acel labirint. Domnul ne ține în labirint până la vremea potrivită. Dar și El de-abia așteaptă să ne scoată din acel labirint și să ne dea resursa minunată a ieșirii din labirint, resursa pentru care ne-a ținut de fapt în acel labirint. Domnul nu ne ține în labirint pentru că Îi place să ne vadă chinându-ne. El ne ține acolo pentru a ne putea dăruia resursa cea minunată în momentul ieșirii din labirint. Și atunci înseamnă că și El de-abia așteaptă să ieșim din acel labirint, și să ne dea cu mare bucurie resursa cea minunată. La vremea potrivită El ne va scoate cu mare drag și bucurie din labirintul care ne-a hăituit li chinuit sufletul. Dar o va face doar la vremea potrivită. El știe cât de repede uităm, și cât de înșelătoare este inima noastră. De aceea trebuie să avem încredere că El ne va ține în labirint cât avem nevoie.

(Extras din 2 Corinteni)

În cele din urmă nu David a împlinit mandatul primit de Iosua, ci Israelul condus de David. David singur nu putea face nimic împotriva Căpeteniilor Canaanului. Mandatul putea fi împlinit doar prin Israel ca NAȚIUNE. Și de fapt marele succes al lui David nu a fost cucerirea Canaanului, ci cucerirea INIMII lui Israel. David a fost vasul prin care Domnul a vindecat națiunea Israel și i-a câștigat inima către Sine. Iată marea lucrare a lui David și tot sensul suferințelor sale. David, a devenit ca Domnul și chivotul însuși, Salvatorul lui Israel, respins, prigonit, uitat și denigrat de Israel. Dar David a iertat, a răspuns cu bine la rău nu doar față de Saul ci față de tot Israelul. David a iubit cu o iubire asemenea iubirii lui Dumnezeu... și acum înțelegem miza încercărilor din peșteră cu Saul sau cea a încercării cu Nabal. Dacă David alegea să se răzbune se bloca procesul vindecării inimii lui Israel. Inima lui Israel s-a vindecat prin iubirea fără rest a lui David. El a scris o cântare de jale pentru Saul care a murit... El a întrupat fidelitatea față de Yahweh și a disprețuit câștigurile din această lume, căci L-a iubit pe Yahweh măcar că pierdea tot din această lume; el a întrupat iertarea și iubirea lui Yahweh față de Israel... Și Israel dominat de duhul lui Saul a privit la David... ani în șir.. Nimic nu părea să se schimbe... dar nu era așa. Cu cât David mai făcea un pas în întunecatului său labirint Domnul mai atinge puțin inima națiunii... David nu vedea toate acestea și nici nu înțelegea SENSUL GLORIOS al labirintului său.. Dar pășea prin credință... Și într-o bună zi se produce prima minune... Oseminție, o rămășiță (O Biserică locală dacă vreți...) vine și-l pețește, îl roagă să le fie Păstor... Și nu era vorba doar de un interes politic, ci ei l-au dorit pe David ca Păstor sufletesc în primul rând... Și se naște regatul lui Iuda.... Dar întregul Națiunii nu este încă vindecat. Iuda urmează modelul lui David. David nu face niciodată o invazie împotriva Israelului; se dau războaie căci

casa lui Saul atacă Iuda... Dar David rămâne smerit și continuă, poate acum conștient, strategia iubirii; și după 7 ani, tot Israelul îl pețește. Inima întregii națiuni e vindecată. Căci pețindu-l pe David, națiunea Îl pețea de fapt pe Cel care-l Unsese pe David... Și de-abia APOI, când întregul națiunii e vindecat planul Domnului se accelerează, începe cucerirea Canaanului, apoi a Ierusalimului, aducerea chivotului, planul pt Templu... Mesia era mai aproape ca oricând... David a acceptat până la capăt CĂSĂTORIA dificilă cu poporul Domnului, suferind, răbdând, și iubind până la capăt ca soțul Yahweh... Și așa s-a produs vindecarea unei NAȚIUNI. Dacă Domnul cucerește o INIMĂ, El poate cuceri un POPOR, și dacă cucerește un POPOR, El poate cuceri întreg pământul. Oare în căsnicia lui David cu Israel ce a însemnat pelcarea sa la Filistenii? Oare în tot acest proces care a fost rolul diabolic al crimelor lui Ioab care veneau exact în OPOZIȚIE cu spiritul mesianic, vindecător întrupat de David? Sunt furios pe IOAB... pe acest GHIMPE din coasta preabunului David... și mă pot răzbuna pe Ioab! Da mă pot răzbuna cu vârf și îndesat... învingând în inima mea prin puterea Domnului puterea malefică a Căpeteniei din spatele lui Ioab... Și o voi face nu pentru răzbunare, ci de dragul lui David... O voi face ca gest de mulțumire față de omul David, prin care Dumnezeu mi-a slavat viața de la moarte, prin exemplul căruia Domnul mi-a vindecat INIMA, din GREȘELILE căruia pot învăța ceea ce nu aș fi putut învăța altfel, și fără de care aș repeta și eu aceleași greșeli...

Doamne, din iubire față de David dă-mi puterea Ta împotriva Căpeteniei Ioab! Dă-mi fermitatea, verticalitatea, demnitatea ta ca să o zdrobesc în Numele Tău... Din iubire față de robul Tău David, dă-mi biruința! Fă-mi acest favor și lasă-mă să-i mulțumesc lui David pentru tot ce mi-a dăruit prin acest act de biruință. Tu m-ai învățat să fiu recunoscător! Tu m-ai învățat să mulțumesc tuturor celor ce îmi fac bine. Ce mult bine mi-a făcut David! Lasă-mă deci să-i mulțumesc... căci ce altceva îmi dorea David de la Solomon decât să-l întreacă și să biruiască și pe Ioab de la început... și Solomon a biruit pe Ioab dar nu a biruit duhul lui Saul pe care David îl biruise... Lasă-mă să fac ceea ce Solomon nu a făcut. Lasă-mă să biruiesc deopotrivă și pe Saul și pe Ioab! Căci eu sunt slab dar Tu ești tare! Și oare este ceva prea greu pentru Tine? De dragul lui David, ia aminte la ruga robului Tău și nu mă lepăda de la Fața Ta!

Prin taina Bisericii Universale formată din Biserici locale, Domnul dă șansa fiecărei Biserici locale să devină acel popor al Său în mijlocul căruia să locuiască pentru a putea mântui întregul. Iată că și Israel era format din mai multe seminții. David câștigă mai întâi inima seminției lui Iuda, și apoi este câștigată și inima celorlalte seminții. La fel o Biserică locală poate deveni acel popor al Domnului. Diavolul se luptă din răspuțeri pentru a ține în umbră taina Bisericii locale, și am discutat cu alte ocazii multiplele defocalizări pe care el ni le face pentru a nu înțelege că cel mai mare bine, și cel mai de impact lucru pe care îl poate face cineva este acela de a conlucra cu Duhul Sfânt pentru ca Biserica sa locală să devină acel POPOR al Domnului care să umble ca ÎNTREG pe căile Domnului. Iar partea celui vas este cea a lui David: să accepte prin credință labirinturile date de Domnul, să facă acel puțin pentru schimbarea propriei inimi și atât.... de restul se va ocupa Domnul! Domnul ne cheamă pe fiecare din noi să fim un David, adică să ne căsătorim cu Biserica locală în care suntem și să o iubim cum Yahweh a iubit

pe Israel. Să nu evadăm din această căsnicie, să răbdăm, să iubim până la capăt... Și în timp, poate Domnul va repeta minunea pe care a făcut-o prin David... poporul Său ca ÎNTREG l-a urmat. Iată taina tainelor, și marea provocare: cum să fie câștigată inima nu a unui vas, ci a unei **COMUNITĂȚI pentru Domnul!**